

veto

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

K.U.Leuven steunt zesjarige artsenopleiding

Moeilijkheden nog niet van de baan

Dol op uw huisarts? Zijn opvolgers zouden maar wat graag hun diploma in zes jaar halen. Afgaande op het beleidsplan van Pascal Smet, minister van Onderwijs, zou daar deze legislatuur werk van moeten gemaakt worden. Maar de te overwinnen barrières zijn niet min.

RUBEN BRUYNOOGHE & SARAH
VAN BULCK |

De mogelijke omschakeling van zeven jaar naar zes jaar voor een basisdiploma Geneeskunde wordt ingegeven door een trend naar harmonisering met de rest van Europa. In het Europese onderwijs is een zesjarige artsopleiding immers de regel en een zevenjarige opleiding de uitzondering. Het verschil tussen België en Europa blijkt echter slechts schijn te zijn. Bernard Himpens, decaan van de faculteit Geneeskunde: "In Vlaanderen begint de specialisatie direct na het laatste jaar, terwijl dat in de meeste landen van Europa pas veel later kan. Het voordeel van ons systeem is ook dat er in dit zevende jaar overstapmomenten zijn. Daardoor krijgen studenten de kans om nog van specialisatiekeuze te veranderen zonder ook maar één maand studieduurverlenging. Dat systeem wil ik absoluut bewaren. Ook in andere landen, zoals Nederland, benijden ze deze aanpak."

ONGELIJKHEID

De problemen beginnen dan ook wanneer studenten de grens oversteken tijdens hun opleiding. "Een student uit Nederland kan na zes jaar opleiding hier in België beginnen aan een vervolgoopleiding. Omgekeerd kan een Belgische dokter pas na zeven jaar in Nederland beginnen te specialiseren. Dat creëert een ongelijkheid. Omwille van die verschillen ben ik voorstander van een omschakeling naar een zesjarige opleiding in België, maar dan wel onder een aantal strikte voorwaarden."

Die vereisten zijn duidelijk. Ten eerste wil Himpens de moge-

lijkheid tot overstap van specialisatie behouden. Dit schakelmoment zou zich dan in de beginfase van de vervolgoopleidingen moeten situeren. Ten tweede moet de financiering voor de opleiding behouden blijven. Het budget dat momenteel gebruikt wordt voor het zevende jaar zou dan integraal overgedragen moeten worden naar de specialisatieopleidingen. Als derde voorwaarde eist Himpens dat HAIO's (huisartsen in opleiding) ook tijdens het eerste jaar van hun vervolgoopleiding betaald worden. Momenteel is er een regeling voor twee jaar betaalde stage, de duur van de huidige opleiding. Het is onder andere door deze eis dat de omschakeling federale materie wordt. "Zeker hier zullen er moeilijkheden ontstaan. De Franstalige artsopleiding zit immers volledig anders in elkaar. Wij hebben een toelatingsexamen dat ons in staat stelt de leerstof bijna een jaar in te laten zakken door meteen veel meer te medicaliseren. Wallonië daarentegen heeft nog een selectiejaar nodig waar meer algemene vakken zoals wiskunde en fysica worden gegeven," aldus Himpens.

Moeilijk dus, maar niet onmogelijk. Op nationaal niveau is er al een werkgroep bezig met het dossier. Hun deadline ligt op 2016, niet toevallig de datum waarop de nieuwe lading studenten Geneeskunde van het volgende academiejaar plant af te studeren. Die studenten zelf zijn intussen nog niet actief bezig met de omschakeling. Thomas Douchy, preses van Medica, weet dat er binnen zijn kring wel wordt nagedacht over de omschakeling, maar van een specifieke werkgroep is nog geen sprake.

Peter Brosens

Peter Brosens regisseerde de film *Altiplano*. Meer over film en regisseur leest u op pagina 12.

XAVIER VANKEIRSBUCK

Fietscontroles weer van start

De winter nadert met zijn stormweer, Sinterklaas nadert met zijn roe en kijk, daar nadert ook meneer de agent met zijn opschriftboekje. De tijd van oogjes dichtknippen is voorgoed voorbij want vanaf vandaag start de Leuvense politie weer met haar alom gevreesde intensieve controles op fietsverlichting.

De eerste controle-actie is voorzien op 19 november. Op 26 november tussen 18u en 21u volgt er een tweede zeer grote controle-actie. Deze controle zal vooral focussen op fietsverlichting en, in mindere mate, op het fietsen tegen het eenrichtingsverkeer en in voetgangerszones.

FACEBOOK

De politie is uw vriend dient tegenwoordig wel zeer letterlijk geïnterpreteerd te worden. De studentinspecteur (Nick Vanden Bussche) gaat immers

mee met zijn tijd en zal systematisch belangrijke informatie met betrekking tot de controles 'leken' op zijn Facebookpagina. Dringend vriendjes worden met 'Studenteninspecteur Politie Leuven' is dus de boodschap. De locatie van de tweede controle, het tijdstip van de derde grote controle en vele tips en weetjes zullen druppelgewijs worden vrijgegeven.

Voor de aardigheid zullen we hier nog even vermelden dat heel wat ongevallen met fietsers nog steeds minstens gedeeltelijk zijn toe te schrijven aan de slechte zichtbaarheid van deze zwakke weggebruiker. De Leuvense studentenraad LOKO vindt dat een spijtige zaak en begint deze week in samenwerking met de politie dan ook opnieuw met het verde-

len van gratis fietslichtjes.

Verder in Veto

TAFELROND	P. 5
GHINZU	P. 7
ERASMUS	P. 8
BLOEDSERIEUS	P. 9
PIETER FANNES	P. 10
K.U.LEUGEN	P. 13

(advertentie)

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

**Veto trakteert:
Duotickets voor
Yellwoman
Kijk op pagina 10**

Lezersbrief |

Hendryckx

Michiel Hendryckx' uitspraken in Veto 3607 doen spontaan naar de pen grijpen. De verwarde baby-boomer in kwestie reageert gepiekerd als aulabezoekers Karl Marx verwarren met Jules Verne. Intellectuele inflatie in acht genomen (er is thans meer te weten) zou ik de Michiel uit 1969 niet direct naar het heden doorflitsen, hij zou wel eens met de prioriteiten van 2009 in conflict kunnen komen. Voorts raast de fotograaf verder dat het hoger onderwijs ook niet meer de elitaire kweekvijver is die

het ooit was. In mijn persoonlijke zwemkom volstaat een opleiding, in een latere levensfase lijkt er meer tijd om het historisch kader te verbreden. Doch daar snijdt de Bourgondische West-Vlaming mij de pas af. Spoorstraf op democratische wijze naar Peking trekken om de invloed van Marx aan de lijve te bestuderen is dan weer te democratisch, dan blijf je liever gezellig thuis met een novelle van Jules Verne.

ELI BOOGAERTS |

AANVULLING

In het artikel *Dit jaar toch nog diploma's ALO* (Veto 3606) schreven wij dat de Universiteit Antwerpen aan de basis lag van de beslissing om toch nog ALO-diploma's uit te reiken, omdat zij het decreet over de ALO en de SLO anders geïnterpreteerd zou hebben. De UA wil even laten weten dat zij voor deze interpretatie advies inwon bij het Ministerie van Onderwijs en dat zij deze beslissing dus zeker niet op eigen houtje nam.

Splinter |

Fietsen is dodelijk

De tijd dat mensen zich naar een oorlogsfront moesten begeven of een serieuze ziekte moesten oplopen om oog in oog met de dood te staan, lijkt reeds lang vervlogen. In België moet je tegenwoordig niet veel meer doen om Magere Hein met zijn zeis langs je wang te voelen strijken. Op je fiets kruipen bijvoorbeeld.

Het is een trieste realiteit dat fietsen een van de gevaarlijkste bezigheden van onze tijd is geworden. Begin oktober werd een man omver gereden aan de Ludenscheidssingel, hij overleed nog diezelfde avond aan zijn verwondingen. Een maand later werd een bromfietser in kritieke toestand naar Gasthuisberg gebracht, nadat hij op de Tiensesteenweg was aangereden door een vrachtwagen. Twee zware ongevallen op een maand tijd. Er wringt ergens een bijzonder pijnlijk schoentje. Een brief om dat aan de kaak te stellen, werd eerder vakkundig genegeerd door de Leuvense schepen van Verkeersbeleid Dirk Robbeets. Hopelijk blijft deze oproep wél even hangen.

RACEN

In een studentenstad als Leuven, waar de tweewieler — het trouwe stalen ros van menig student — hét vervoersmiddel bij uitstek is, wordt bijzonder veel aandacht geschonken aan veilig fietsen. Deze maand begonnen onze lieve agenten opnieuw met een verstrengd optreden tegen fietsers. Boetes als je fietst zonder verlichting, als je in een verboden richting rijdt, als je "onaangepast rijgedrag" vertoont. Deze maatregelen zijn niet onterecht. Fietsers moeten inderdaad gewezen worden op hun bijwijlen gevaarlijke gedrag in het verkeer. Toch mag niet alle schuld worden afgeschoven op de zwakste der weggebruikers zelf.

kers zelf.

Neem nu bijvoorbeeld het ongeval op de Ludenscheidssingel (de brug tussen het station en de Mechelsepoort met zicht op de Inbev-fabrieken). Dat ongeval krijgt een extra droevige dimensie als je weet dat het voorkomen had kunnen worden. Zo vraag ik mij al lange tijd af waarom uitgerekend die plek een van de weinige plaatsen is waar automobilisten op de Leuvense ring nog steeds aan 90 km/u voorbij kunnen zoeven. Zelf fiets ik ook regelmatig langs die baan. Als je de auto's vlak naast je hoort racen en dan weet dat er enkel een witte lijn is die de fietsers van de voorbijrazende auto's scheidt, is de conclusie snel getrokken. Levensgevaarlijk.

50KM/U

Nochtans lijkt het mij niet zo moeilijk om de situatie op de Ludenscheidssingel een stuk veiliger te maken voor fietsers. Een aantal kleine aanpassingen zou al veel kunnen verhelpen. Idealiter zou er een fietspad kunnen komen dat is afgescheiden van de rijbaan. Maar zoiets kost tijd en geld. Waarom niet gewoon, zoals elders op de Leuvense ring al overal gebeurde, de snelheidsbeperking naar beneden halen tot 50 km/u? Een klein beetje trager rijden zal voor de automobilisten heus niet zoveel verschil maken. Voor fietsers daarentegen zal het toch weer net dat stukje veiliger zijn.

HERLINDE HIELE |

De auteur is een inwoner van Leuven die zelf al een aantal keer bijna van haar fiets werd gereden. Het kan zijn dat ze daardoor wat van slag is. Het is dan ook uw goed recht om er een andere mening op na te houden.

Lezersbrief |

Centrum voor Politicologie en wetenschappelijke onafhankelijkheid

In Veto 3607 van 9 november (p. 4) komen helaas enkele beweringen voor over onze onderzoekseenheid, het Centrum voor Politicologie, die manifest onjuist zijn en die dus nopen tot een rechtzetting.

Ten eerste is het totaal uit de lucht gegrepen dat het Centrum voor Politicologie zou zijn samengesteld op grond van ideologische motieven. Onze onderzoekseenheid groepeerd al meer dan dertig jaar lang alle onderzoekers die zich bezig houden met comparatief politologisch onderzoek. Als coördinator van de eenheid heb ik geen flauw benul van de ideologische opvattingen van de meeste leden, en ik wens dat ook niet te weten. Afgaande op wat ik opvang in de koffiekamer en in de Alma, heb ik de indruk dat er in onze onderzoekseenheid een heel brede waaier aan opvattingen heerst, gaande van heel progressief tot heel conservatief, en die diversiteit aan opvattingen vormt een rijkdom voor onze eenheid.

Het is evenmin juist dat onze onderzoekseenheid ooit een ideo-

logisch-geïnspireerd congres zou hebben georganiseerd, en we zijn al evenmin van plan dat in de toekomst ooit te doen. Over enkele maanden zijn we zelfs mede-organisator van een groot Belgisch-Nederlands congres politieke wetenschappen, waarbij alle mogelijke meningen en invalshoeken aan bod komen. Ook in de wetenschappelijke tijdschriften waarvan leden van onze eenheid in de redactie zitten komen heel uiteenlopende opvattingen en onderzoeksmethoden aan bod.

Ten derde heeft de onderzoeksfinanciering van onze eenheid niets te maken met partijgebonden mechanismen zoals ten onrechte wordt gesuggereerd. Zoals dat het geval is bij alle andere onderzoekseenheden wordt ons onderzoek gefinancierd door onafhankelijke instellingen zoals het Federaal Wetenschapsbeleid, het Vlaams Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, het Instituut voor Wetenschap en Technologie en de Onderzoeksraad van de KU Leuven, die oordelen op basis van academische criteria.

De afgelopen decennia zijn de politieke wetenschappen in een snel tempo verwetenschappelijkt, en de discipline functioneert nu volgens de gebruikelijke internationale wetenschappelijke normen, inclusief artikels in internationale peer-reviewed tijdschriften, deelname aan internationale congressen en verenigingen enzovoort. Onze onderzoekseenheid speelt voluit zijn rol in die nieuwe internationale context, en verdachtmakingen op basis van anonieme bronnen zijn dan ook ongepast en onterecht.

MARC HOOGHE, HOOGLERAAR POLITIEKE WETENSCHAPPEN, COÖRDINATOR ONDERZOEKSEENHEID CENTRUM VOOR POLITICOLOGIE |

Bijschrift van de redactie: Professor Hooghe heeft overschot van gelijk. Onze excuses dus aan het Centrum voor Politicologie voor de onjuistheden in het artikel over de grenzen van de academische vrijheid (Veto 3607).

Amerikaanse ambassadeur in Leuven**“Ik wil elk dorpje in België bezoeken”**

Woont u in een klein polderdorp in West-Vlaanderen? Stofzuig uw vasttapijt dan alvast, want binnenkort mag u de ambassadeur van de Verenigde Staten in België verwelkomen. Howard Gutman is naast topadvocaat in Washington ook even Hollywoodacteur geweest. Hij weet hoe hij een publiek moet inpakken. Het leverde hem een aandachtig luisterende studentenmeute op afgelopen vrijdag in de Universiteitshallen.

ERIC LAUREYS |

Veto: *Wat zoekt de Amerikaanse ambassadeur op een druilerige vrijdagochtend in Leuven?*

Howard Gutman: «Ik vind het belangrijk om elke stad en elk dorp in België te bezoeken. Overall wil ik de boodschap verspreiden dat de Verenigde Staten van Amerika graag met België willen samenwerken. Aan de studenten van de KU Leuven vertel ik dit in het bijzonder. Jullie zijn immers de toekomst van dit land, van Europa en misschien zelfs van de wereld. Ik ben er zeker van dat enkelen onder

jullie later voortrekkers zullen zijn in de industrie, de wetenschap of belangrijke overheidsfuncties zullen vervullen. Als jullie ooit grootse dingen van plan zijn, weet dan dat de Verenigde Staten steeds openstaan voor een eventueel partnerschap.»

FANTASTISCH

Veto: *Wat zijn volgens u de kansen van Herman Van Rompuy om Europa's eerste president te worden?*

Gutman: «Ik lees ook kranten en ik luister naar wat er waait in de wandelgangen en ik moet zeggen dat ik een grote fan ben van jullie eerste

minister. Maar uiteindelijk heb ik geen idee wie welke positie zal gaan bekleden. Wat ik wel weet, is dat jullie regering fantastisch werk levert met Van Rompuy aan het hoofd. Hij is één van die zeldzame personen gezegend met de gave der bedachtzaamheid. Hij zal eerst nadenken, en dan pas handelen. Ik

“Er is geen betere job denkbaar dan ambassadeur van de VS zijn in België”

denk dat hij ook goed kan oordelen en te vertrouwen is.»

Veto: *Als ambassadeur wordt u constant aangesproken op een beleid waar u geen ene vinger in de pap te brokken heeft. Is dat niet frustrerend?*

Gutman: «Vooreerst is er geen betere job denkbaar dan VS ambassadeur te zijn in België. Ik ben hier door Obama gezonden en kan leven in een fantastisch land met fantastische mensen. En tot nu toe ben ik steeds akkoord gegaan met wat de regering Obama heeft beslist. Ik heb er helemaal geen problemen

mee om zijn beleid te verdedigen. Soms duurt het even voor het tot mij doordringt waarom de president dit of dat standpunt verkondigt. Maar ik ken de man en ik heb absoluut vertrouwen in hem en in zijn politieke overtuigingen.»

DESASTREUS

Veto: *Het lijkt erop alsof het Witte Huis een persoonlijke oorlog is gestart tegen FOX media, het conservatieve nieuwsbastion?*

Gutman: «Het Witte Huis verschilt inderdaad grondig van mening met die zender. Toen ik nog in Amerika was, volgde ik dat dossier persoonlijk op. Dat neemt niet weg dat de persvrijheid absoluut gegarandeerd moet blijven. Het probleem is dat vele nieuwskanalen 24 uur op 24 nieuws willen uitzenden. Uiteraard gebeuren er niet de hele tijd spectaculaire zaken. Daarom worden dossiers aangedikt. Als je FOX moet geloven, had de regering Obama er al talloze malen het bijltje moeten bij neerleggen omdat ze desastreus werk afleverde. Als je dat maar lang genoeg herhaalt, gaan de mensen het geloven. Maar het is niet gebaseerd op feiten; veeleer op meningen.»

VLIR + VLHORA = VLUHR? Nieuw overleg- orgaan in de maak

De Vlaamse Hogescholenraad en de Vlaamse Interuniversitaire Raad zetten binnenkort met de oprichting van de VLUHR een belangrijke stap richting structurele samensmelting van beide overlegorganen lijkt echter nog niet voor morgen.

RUBEN BRUYNNOEGHE & MAUD OEYEN |

Eind april dit jaar keurde het Vlaams Parlement onderwijsdecreet XIX goed. Dat decreet voorziet in de oprichting van een nieuw aanspreekpunt voor de Vlaamse overheid tegen eind 2009. De nieuwe vereniging zou onder de benaming Vlaamse Universiteiten- en Hogescholenraad (VLUHR) zou buiten het verschaffen van een aanspreekpunt voor de vlaamse overheid ook de externe kwaliteitszorg van de opleidingen moeten organiseren, taken die momenteel vervuld worden door de Vlaamse Hogescholen Raad (VLHORA) en de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR). Het onderwijsdecreet bepaalt bovendien dat het aan de VLHORA en de VLIR zelf is om de VLUHR op te richten en het geeft beide raden nog wat aanwijzingen over hoe het statuut van die nieuwe adviesraad eruit zou moeten zien. De deadline die voor het oprichten van deze nieuwe raad voorop werd gesteld, is wel een beetje krap. Het einde van 2009 nadert immers met rasse schreden. De Gentse rector Paul Van Cauwenberghe, ondervoorzitter van de VLIR, vraagt zich zelfs luidop af of die datum wel gehaald kan worden.

DOOPVONT

Marc Vandewalle, kersvers secretaris-generaal van de VLHORA, geeft aan dat er nog geen reden tot paniek is — hoewel de zaken spoedig moeten worden aangepakt: "De vzw VLUHR zou wel op tijd boven de doopvont moeten kunnen worden gehouden. Op dat moment zal er echter nog niet echt sprake kunnen zijn van een samensmelting van de VLIR en de VLHORA zoals aanvankelijk de bedoeling was. Concreet zouden die laatste twee raden gewoon hun taken voortzetten, terwijl de VLUHR met de bevindingen en resultaten van die raden een aanspreekpunt zou vormen voor de overheid."

Deze manier van werken is conform het decreet. Letterlijk wordt er immers enkel gezegd dat vóór eind 2009 een vereniging zonder winstoogmerk opgericht moet worden waarvan de statuten moeten voldoen aan de in het decreet bepaalde voorwaarden. De sceptici die in de VLUHR enkel een zoveelste overkoepelende organisatie zien, krijgen toch ongelijk: tegen 2012-2013 moet immers ook de integratie van de VLHORA en de VLIR een feit zijn.

Hier en daar klinkt er wel al kritiek op de nieuw op te richten VLUHR. De studenten hebben een probleem met de volgens hen niet voldoende democratische samensmelting van de nieuwe raad. Julie De Fraeye, voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) vreest vooral dat de studenten overgeslagen zullen worden. "Als de aanwezigheid van studenten in de geledingen van de VLUHR niet wordt geformaliseerd, lijkt het ons niet ondenkbaar dat ze ons zullen 'vergeten'. We eisen niet eens een stem in de geledingen, maar omdat we ons als student een integraal onderdeel van het hoger onderwijs voelen, vinden we het normaal dat we ook toegang kunnen krijgen tot de raden waar er over dat hoger onderwijs wordt beslist."

TOEGANG

Toch stelt Julie dat het momenteel aan de studenten zelf is om te bewijzen dat ze het waard zijn om in alle overleg- en adviesorganen te zetelen. "Als de relaties met de hoger onderwijspartners beter zijn en ze ons serieus nemen, dan zal het ook gemakkelijker zijn om toegang te krijgen tot de verschillende vergaderingen."

Rector Van Cauwenberghe lijkt alvast de deelname van de studenten vanzelfsprekend te vinden. "Bij ons op de universiteit hebben de studenten ook overal een vertegenwoordiger. Ik zie niet in waarom dat op de VLUHR anders zou moeten zijn. Ik ga alvast met genoeg samenzitten met de studenten."

Marc Vandewalle, secretaris-generaal VLHORA Nog eens 500 afvloeiingen in hogescholen door besparingen

De onderwijswereld verwelkomt Marc Vandewalle als nieuwe secretaris-generaal van de Vlaamse Hogescholenraad (VLHORA). Vanaf maandag begint het voormalig departementshoofd van de Katholieke Hogeschool Limburg aan zijn taak. Gelet op de nakende besparingsrondes staat Vandewalle voor een zware opdracht.

RUBEN BRUYNNOEGHE & MAUD OEYEN |

Veto: Welke zijn voor u de grootste uitdagingen voor de VLHORA?

Marc Vandewalle: «De grootste bekommernis is het bekomen van een correcte financiering voor het hoger onderwijs en de hogescholen in het bijzonder. In het Pact 2020 (waarin 20 concrete doelstellingen worden geformuleerd die Vlaanderen tegen 2020 wil bereiken in het kader van Vlaanderen In Actie, red.) wordt een grote rol toegeschreven aan het hoger onderwijs. De taken die aan het hoger onderwijs worden opgelegd kunnen wij zeker aan, maar daar moet dan wel een correcte financiering tegenover staan.»

«Verder streven we naar een betere communicatie. De overheid moet duidelijk zien dat de hogescholen een belangrijke rol spelen op het vlak van innovatie. Ook het personeelsbeleid moet een stuk performanter.»

«Ten slotte zijn er nog het nieuwe accreditatiesysteem, de samenwerking met de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) en natuurlijk de academisering.»

Veto: U heeft het over een correcte financiering, maar er worden wel besparingen aangekondigd. Toon Martens, de voorzitter van de

VLHORA, zei vorig jaar in Veto dat er sprake kon zijn van 250 afvloeiingen bij het onderwijzend personeel in de hogescholen als er geen extra financiële inspanningen zouden komen.

Vandewalle: «Concrete cijfers heb ik nog niet, maar de voorzitter zal wel weten waarover hij spreekt wanneer hij het over die cijfers heeft. Het ging toen over afvloeiingen wanneer er geen extra inspanningen zouden worden geleverd om de partiële indexering te compenseren, maar momenteel staan we zelfs tegenover besparingsmaatregelen. Het lijkt me dan ook niet onwaarschijnlijk dat we met nog meer afvloeiingen te maken zullen krijgen. De besparingen voor het hoger onderwijs worden nu op dertig miljoen euro per jaar geraamd, dan spreken we over nog eens 500 jobs»

«we zijn niet tevreden met besparingen in plaats van de beloofde groei van tien procent. Momenteel moet er financieel gezien ingeleverd worden op het hoger onderwijs, maar de minister heeft het over structurele maatregelen in plaats van eenmalige aanpassingen. Doordat we in 2010-2011 geen indexering meer zouden krijgen op onze financiering, terwijl de lonen wel worden geïndexeerd, krijgen we

eigenlijk te maken met een systeem waarbij we ieder jaar minder geld ontvangen. Bovendien stijgen de studentenaantallen jaarlijks en vraagt dat in principe extra werkmiddelen. Die werkmiddelen zouden ook niet meer jaarlijks worden aangepast aan de realiteit, maar in plaats daarvan voor een langere periode hetzelfde nominale bedrag blijven. In feite kunnen we met het geld dat we krijgen van de overheid nu al niet meer alle taken die we hebben naar behoren uitvoeren.»

Veto: Tegen 2009 moet er een nieuw samenwerkingsverband zijn dat de taken van zowel de VLHORA als de VLIR overneemt. Wat moet er dan gebeuren met de huidige VLHORA en VLIR en hun personeel?

Vandewalle: «Na 2009 zullen er nog steeds evenveel opleidingen bezocht en geëvalueerd moeten worden. Het lijkt me waarschijnlijk dat die integratie geen afvloeiingen tot gevolg zal hebben. Misschien zelfs het tegendeel. Een herstructurering van het personeel lijkt me dan weer wel normaal. Bovendien zullen de VLIR en de VLHORA ook niet meteen ophouden te bestaan. Ik denk dat mijn recente aanstelling als secretaris-generaal daar een duidelijke aanwijzing voor is. De integratie in dat nieuwe samenwerkingsorgaan, de Vlaamse Universiteiten- en Hogescholenraad (VLUHR), zal eerder geleidelijk aan gebeuren.»

Eerste Europese president?

Cartoon: Laurens Cerulus

Grieppreventie aan de K.U.Leuven 1500 kraantjes vervangen in anderhalve maand

De eerste mediastorm is al wat gaan liggen, de tweede is nog volop bezig. Mocht de Mexicaanse griep zich even snel verspreiden als de berichtgeving erover, dan konden we gerust spreken van een epidemie, zeg maar pandemie. Gelukkig heeft de K.U.Leuven zich tot in het kleinste kamertje gewapend tegen het griepvirus, zodat een rampscenario, althans voorlopig, even uitblijft.

NELE BRUYNNOOGHE & RUBEN BRUYNNOOGHE |

De voorbereidingen begonnen met het oprichten van een werkgroep die preventieve beleidsmaatregelen moest uitwerken. Zo werden een informatiecampagne en een website op poten gezet. Bovendien richtte de werkgroep een meldpunt op dat zich bezig moet houden met

den de studenten moeten toelaten niet langer hun handen vuil te maken aan de draaiknoppen van een kraan. In plaats van te sukkel met de handen geeft u de steel bovenop de kraan een flinke por met de elleboog. Althans, dat is toch het concept.

Dokter Hilde Vanacker, verbonden aan de externe dienst voor preventie en bescherming op het

fectieziektes de beste manier om het risico op besmetting te reduceren.

“De klinken van de deuren geven natuurlijk nog altijd kans op besmetting, maar je kan niet verwachten dat dat risico volledig vermeden wordt. Het zou onmogelijk zijn om alle deuren te vervangen door automatische schuifdeuren. Het beste wat een instelling kan doen is niet te veel maatregelen nemen. Anders worden vaak onzinnige maatregelen genomen. De reactie van de K.U.Leuven is in dat opzicht nog vrij gepast.”

HANDDOEKROLLEN

Hoewel experts positief reageren op de maatregelen van onze alma mater, heeft ze er van de overheid geen subsidies voor ontvangen. “De universiteit heeft hiervoor in haar eigen reserves moeten tasten,” klinkt het bij Vanneck.

Helemaal sluitend is het systeem van de elleboogkraantjes ook weer niet. Critici krijgen gelijk wanneer we stellen dat het risico op besmetting vooral bij het drogen van de handen nog erg aanwezig is. “Het risico is inderdaad nog aanwezig bij verkeerd gebruikte of defecte handdoekrollen, terwijl dat bij individuele papieren handdoekjes gevoelig verlaagd wordt,” aldus dokter Vanacker. Toch moeten we niet veel veranderingen meer verwachten. “Nu wachten we af. We houden de situatie goed in het oog en afhankelijk van de evoluties hebben we een aantal scenario's klaar. Momenteel tonen de statistieken een lichte daling van het aantal griepgevallen, dus voorlopig ziet het er goed uit.”

“De universiteit heeft hiervoor in haar eigen reserves moeten tasten”

alle prangende vragen die de academische gemeenschap heeft omtrent de griep. Jos Vanneck, hoofd van de dienst Veiligheid, Gezondheid en Milieu weet ook dat er ondertussen twee- tot drieduizend geneeskundestudenten op vrijwillige basis gratis zijn gevaccineerd door de K.U.Leuven.

De zichtbaarste maatregel is echter de vernieuwing van de kraantjes in de sanitaire voorzieningen van de meeste auditoriagebouwen. “In een periode van anderhalve maand zijn er zo'n 1500 kraantjes vervangen,” aldus Vanneck. De nieuwe kraantjes zou-

Werk, kortweg Idewe, geeft toe dat er misschien wat meer gebruiksinstructies zouden mogen komen voor de kraantjes. De kraantjes zelf zijn volgens haar wel een goede aanpak ter preventie van de verspreiding van het griepvirus.

Ook professor Marc Van Ranst, tegenwoordig bekender als griepcommissaris, is positief over de kraantjes. “Ik zie liever zo'n kraantjes verschijnen dan bijvoorbeeld alcogel om de handen mee te reinigen. De kraantjes zijn namelijk veel duurzamer terwijl die gel een eenmalige maatregel is. Goede handhygiëne is voor de meeste in-

Verhalen uit de Leuvense schepenbank

950.000 pagina's en wollen popjes

Wat is een schepenbank? Is het een databank van alle schepen die er geweest zijn? Of een automaat waar boten geld kunnen afhalen? Het antwoord van de Leuvenaer in de straat bewijst alvast dat de tentoonstelling 'Verhalen uit de Leuvense schepenbank 1400|1464' geen slecht idee was.

NELE DOBBELAERE & DORIEN STYVEN |

Een schepenbank is een stedelijke instelling die als rechtbank en half notariaat dienst doet. Leuven had er eentje van 1372 tot 1795. Vanuit de drie klerkenkamers in het stadhuis speelden zeven schepen nu eens voor rechter en dan weer voor notaris. Eeuwenlang hielden zij hun akten zorgvuldig bij in schepenregisters. Het zijn die 950.000 pagina's handgeschreven tekst waar het stadsarchief, dankzij de nodige sponsoring, nu mee naar buiten komt. Dit jaar startte immers onder de projectnaam *Itinera Nova* de hypermoderne digitalisering van alle 1.128 banden.

ROGIER

Sindsdien stond Leuven te popelen om met haar historische parel bij het grote publiek te pronken. De erfgoedcel stak een piepkleine, maar ambitieuze tentoonstelling in elkaar. Locatie? De klerkenka-

mers zelf natuurlijk. Even evident is de keuze voor de periode 1400-1464, de jaren van Leuven's feestvarken Rogier van der Weyden en marketinggewijs een slimme link met Museum M.

We bewonderen aktenboeken waarvan de zegels er nog trots bijhangen. Helaas is ons Middelneederlands niet meer zo vlot. Handiger zijn de eenentwintigste-eeuwse infowanden, zoals we die van tren-

“De ondertitel wekt meer sensatie op dan gepast lijkt”

dy tentoonstellingen gewoon zijn. We maken slechts kennis met vijf scènes uit een ver verleden: een kotbaas die een deel van de waarborg weerhoudt, een vrouw met huwelijksproblemen, een erfeniskwestie. Er is blijkbaar weinig nieuws onder de zon.

Het actuele karakter van de scènes wordt trouwens bewust in

de verf gezet. Kunstenaar Sara Corynen maakte per scène een ludiek filmpje. De personages zijn wollen popjes die in kartonnen huisjes wonen. “We kozen bewust voor dat hedendaags aspect in combinatie met de tekst uit de akte zelf,” zegt Tiny T'Seyen van de erfgoedcel. “We vonden dat een goeie clash.” Voor een ander is die clash misschien zo totaal dat het echte vijftiende-eeuwse Leuven nauwelijks dichterbij komt.

De filmpjes dienen nog een doel. “Ze moeten de mensen prikkelen, ze maken de tentoonstelling toegankelijker,” legt T'Seyen uit. Dat het grote publiek zulk duwtje

in de rug nodig heeft, valt te aanvaarden. De ondertitel van de tentoonstelling — *Lief en leed uit de tijd van Rogier* — wekt echter meer sensatie op dan gepast lijkt bij het mager aantal van vijf schepenakten.

AMBITIE

Dankzij een postkaartenreeks ko-

Herdenking van de val van de Berlijnse Muur Met de oostenwind in Leuven

Afgelopen maandag kwamen in Berlijn de Europese groten bijeen voor het nodige handjesgezwaai en de obligate koffieklets over Herman en anderen. Reden? De viering van de val van de Berlijnse Muur. Het stenen gedrocht ging twintig jaar geleden naar beneden. Met een strakke oostenwind meegevoerd, bereikten flarden van de herdenking vorige week Leuven.

LAURENS CERULUS & MARTIJN SMIERS |

Het was voor ons even zoeken, maar uiteindelijk vonden we toch de Berlijnse Muur die op 9 november in het Leuvense stadspark was neergezet. Deze mocht door voorbijgangers worden omvergevoerd met attributen als een EU-bal of Europa-knuppel. Wie verzint er zoiets? De Jonge Europese Federalisten (JEF), die deze symbolische actie organiseerden. In vijftig Europese steden ging er die maandag een JEF-muur omver.

Het bouwsel van kartonnen dozen gaf echter een ietwat bouwvallige indruk. “Onze middelen zijn zeer beperkt, we zoeken sponsors,” vertelt Peter Oomsels, de voorzitter van JEF Leuven. “Studenten van onze generatie hebben de val van de Muur niet bewust meegemaakt, daarom willen we aandacht vragen voor de muren die er nog steeds binnen Europa bestaan. Bijvoorbeeld de denkbeeldige muur voor veel Oost-Europeanen, voor wie nog steeds geen vrij verkeer van personen geldt.”

EX-OOSTBLOKKERS

In Pangaea, de *place to be* voor internationale studenten, spraken we met Erasmussers Anna Isakova uit Rusland en Hubert Oleksiak uit Polen. Of ze blij zijn met de val van de Muur? “Wie is er niet blij mee?” kaast Hubert de vraag terug. Wel vertelt hij dat de Poolse winkels nog anderhalf jaar na de val van het communisme hebben leeggestaan. “In Polen was het een evolutie, geen revolutie. In Duitsland ging het sneller.”

Heimwee naar het communisme was er volgens Anna vooral in het begin van de jaren negentig. Nu bestaat het nog bij zestigplussers. “Er was volgens hen gelijkheid: iedereen was even arm,” legt Hubert uit. “De jongeren hebben hier minder een visie op.” Blijkbaar stemmen de hoogopgeleide jongeren veel minder op de eurosceptische partijen. “Kaczynski (de huidige president van Polen,

red.) is niet mijn president. Hij is tegen de EU, tegen Rusland en hij wil het ganse verleden weer oprakelen. Premier Tusk is pro-Europees en denkt meer aan de toekomst,” vindt Hubert.

Polen staat vandaag wel bekend als een van de hardnekkigste dwarsliggers in de Europese Unie. Hubert nuanceert dat: “Polen is niet altijd hardnekkig en heeft, net als andere landen, zijn eigen belang. We zullen echter nooit tegen de EU als geheel werken. Wel worden we als een klein landje behandeld, terwijl Polen veeleer groot is.”

JA!

Over grootte gesproken; voelt Rusland zich niet kleiner na de val van het Sovjetimperium? “In mijn allereerste geografieles,” vertelt Anna, “werd vooropgesteld dat Rusland het grootste land ter wereld was en dat Frankrijk er dertig keer in paste. Zelf ben ik niet pro-communistisch, omdat mijn familie problemen met de communistische macht had. Op diezelfde manier zijn kinderen van ouders die profiteerden van het communisme, er nu nog positief over.”

“Michail Gorbatsjov wordt echter helemaal niet als een held gezien,” gaat Anna verder. “Op binnenlands vlak heeft hij alles verpest. Onder hem gingen economie en maatschappij hard achteruit.” Hubert valt haar deels bij: “Zijn hervormingen hebben nooit gewerkt, maar op internationaal vlak heeft hij wel mee het communisme beëindigd. Merkel heeft trouwens gezegd dat die implosie begon in Polen, met *Solidarnosc* en paus Johannes Paulus II. Daar ben ik erg blij mee.”

Bestaat er nog zoiets als een ‘Oost-Europees gevoel’? “Ja!” antwoorden beiden enthousiast in koor. “Ook met de Oost-Duitsers voelde men destijds mee. Voor hen was het toen des te erger, omdat hun landgenoten net achter de Muur het veel beter hadden,” legt Hubert uit. “We spreken

“Gorbatsjov wordt niet als held gezien”

vaak gelijkaardige talen, we delen een gelijkaardige cultuur en geschiedenis. Er is dus zeker een gevoel van eenheid.”

Op Europa kan men bouwen? Liefst geen muren meer, meneer.

men er nog acht akten bij. Elke postkaart toont een oude foto van een plaats waar de schepenbank destijds moest tussenkomen. De bezoeker wordt uitgenodigd de plaatsen te verkennen. Zo treedt de tentoonstelling uit de kleine ruimte van de klerkenkamers. De ambitie reikt echter verder dan Leuven. De erfgoedcel verwacht veel volk. “We willen dat ook mensen van buiten de stad met deze

speciale bronnen kennis maken,” zegt T'Seyen. “We zien het eigenlijk als een pilootproject voor andere steden. Ons project toont wat je uit zo'n bronnen kan halen.” Verder dan Vlaanderen zal het echter niet gaan. De tentoonstelling is enkel Nederlandstalig. Ze biedt hoe dan ook nog tot vijf december een aantrekkelijk — en gratis — alternatief voor studenten met een springuur.

Staminee (4): Huis der Rechten, fakbar van het VRG

“Iedereen is welkom, in om het even welke outfit”

In deze rubriek verkent Veto de talloze fakbars die Leuven rijk is. Deze drukbezochte toevluchtsoorden, waar aan schappelijke prijzen pinten kunnen worden genuttigd, vormen de officieuze spil van het Leuvense studentenleven. Deze week zetten wij de kraagjes van onze hemden recht en trokken wij piekfijn uitgedost naar het Huis der Rechten (HdR), fakbar van de Leuvense rechtenstudenten.

SOFIE DEZITTERE |

Bij onze aankomst vroeg op de avond was het HdR, gelegen in de Tiensestraat, half gevuld met enkele tooghangers en her en der een rustig groepje vrienden. Wij kozen een plekje aan de toog en onderzochten het drankaanbod van het HdR. Hierbij kwam enige teleurstelling naar boven gezien wij gedwongen werden om uit een zeer beperkt aanbod onze keuze te maken. “Wij willen ons profileren als een biercafé,” aldus Raf Sterken, algemeen beheerder van het HdR. “Wij focussen er sterk op dat onze pintjes perfect getapt worden door altijd bier in glazen te schenken, nooit in bekers, en door onze tappers goed op te leiden.” Uit noodzaak bestelden wij dus een pintje. Wij hadden hier achteraf geen spijt van, want de tappers van het HdR zijn inderdaad zeer bekwaam en schotelden ons een mooi glas gerstenat voor. Ook de prijs van het bier in het HdR is zeer aantrekkelijk. De pietluttige negentig cent voor een pintje maakt dat de bierprijs één van de troeven is van de juristenfakbar. Helaas zijn cocktailliefhebbers bij het HdR niet aan het juiste adres. “Wij schenken geen sterke dranken op permanente basis. Wij doen dat principieel omdat volgens ons sterke drank één van de redenen is waar-

door mensen agressief worden en wij willen schermutselingen in het café uiteraard zoveel mogelijk vermijden. Om dit gemis te compenseren organiseren wij wel promoavonden waarop dan eenmalig bepaalde cocktails te verkrijgen zijn,” legt de beheerder uit.

Naargelang de avond vorderde en steeds meer studenten in het HdR arriveerden, werd onze bewegingsruimte steeds kleiner maar het sfeergehalte in het café almaar groter. Door de boxen klonken sounds van verscheidene genres. Het ging van *Sexy Bitch* over *Numb/Encore* naar *Verdammt Ich lieb dich*. Elke avond stelt het HdR een dj aan om enkele dansspasjes los te krijgen bij de studenten. Naar onze mening lukte dat aardig want zelfs wij zaten niet stil op onze krukken.

CARPE DIEM

’s Avonds ontpopt het HdR zich dus als danscafé maar ook overdag kan je er terecht. Het HdR opent van maandag tot donderdag zijn deuren om 10u ’s morgens, wat volgens ons zeer uniek is voor een fakbar. “Onze bedoeling is om studenten de kans te geven om hier ’s middags een broodje te komen eten, de krant te komen lezen of gewoon bij een gezellige babbel al een pintje te komen drinken,” vertelt Raf. Wij gingen ook op

een lukrake middag eens een kijkje nemen in het HdR, maar echt gezellig zag het er niet uit. De schade van de vorige avond was nog te merken aan de smerige vloer en de rookwalm die het café vulde. Wij konden ons aangename plaatsen voorstellen om onze lunch te verorberen. Andere studenten vinden HdR overdag echter wel een succes. HdR organiseert namelijk op regelmatige basis dagdisco’s, waarbij het café zich op klaarlichte dag zowaar omvormt tot een echte feesttempel. “De dagdisco’s hebben altijd onverklaarbaar veel succes,” zegt de beheerder.

Door de vroege openingsuren en late sluitingsuren heeft het HdR nood aan veel gemotiveerde tappers. HdR is dan ook één van de weinige fakbars waar de tappers een vergoeding krijgen voor hun diensten. Extra motivatie putten ze uit de goedge draaiende interne werking en uit af en toe eens een *bureauke* doen. De beheerder verklaart: “Als het druk is en iedereen is hard aan het werk, dan roepen wij af en toe onze tappers samen achter de toog en dan moet iedereen die drank wil bestellen even wachten. Wij zetten dan een aantal pintjes op een kruk, gaan allemaal rond de kruk staan en doen samen een ad fundum om daarna weer vol motivatie terug aan het werk te gaan.”

SNOBS

Het cliché vertelt dat in het HdR de bestgeklede studenten zich verzamelen om de nieuwe collecties van de grootste designers tentoon te stellen en dat de alternatief geklede student hier wel eens buiten wordt gekeken.

Raf vertelt: “Het is inderdaad zo dat ons publiek snobistisch gekleed gaat, maar dat is nu eenmaal een kenmerk van de rechtenstudenten en daar kunnen wij weinig aan veranderen. Voor ons is iedereen hier welkom, in om het even welke outfit.” Uiteraard bespeurden wij enkele merklabls op de kledij van de café-

gangers, maar een superioriteitsgevoel tegenover de anders geklede studenten was afwezig. Wij werden in ieder geval niet vies bekeken of onvriendelijk behandeld in het HdR. Of dat te wijten is aan de vriendelijkheid van de rechtenstudenten dan wel aan onze elegante kledingstijl, laten wij in het midden.

THOMAS VAN OPPENS

Tafelrond (6): Mattia Walschaers (Wina)

“Wij moeten er ook zijn”

Terwijl u uw overleden bompard herdacht en den Duits vervloekte, hadden wij een onderonsje op ons eigenste kot met de preses van Wina, de studentenkring voor wiskunde, fysica en informatica. Die nerds, ja. Maar het blijkt mee te vallen: “Wiskundigen en fysici kunnen niet tellen”. Dan zullen ze ook wel niet bijten. Een verslag van een intiem babbeltje.

SARAH VAN BULCK |

In het leven kennen wij maar een paar regels. Eén: “Eén is te weinig”. Twee: “Het belangrijkste eerst”. Heeft de preses van Wina al een lief? “Wat een cliché-vraag,” zegt Mattia ontgoocheld. “Ik mag inderdaad niet klagen over vrouwelijke aandacht. Ze zeggen altijd dat vrouwen op macht vallen. Voor ik preses werd, geloofde ik daar weinig van. Nu valt me inderdaad op dat meis-

jes sneller geïnteresseerd zijn. Vorig jaar was nochtans ook een bewogen jaar. Het eerste jaar barstte van de meisjes. Ineens had iedereen een lief. Het tweede semester was het overal uit. Drama’s! Ik weet niet hoeveel meisjes er nu bij Wina zijn: wiskundigen en fysici kunnen eigenlijk niet tellen.” Dat is nog geen antwoord op onze vraag. “Mijn engagement tegenover Wina komt nu op de eerste plaats. Maar als je iemand graag ziet, laat je haar niet

staan omwille van een kring. Dat is echter nog niet gebeurd.” U ziet welke moeite wij ons moeten getroosten u de informatie te bezorgen waar het allemaal om draait.

14U30

“Ik zit al heel lang in het presidium. Voor ik preses werd, ben ik twee jaar feestcoördinator geweest. Op het einde was ik een *shiften-aholic*. Wina heeft altijd een plaatsje gehad in mijn hart. Ook wel in mijn maag, want in het eerste jaar was ik bijna vergiftigd. Ja, dat gebeurt als je schacht bent.”

“Ik zie mijn presidium enorm graag. Er zijn dagen dat ik niets doe voor Wina en dan voel ik me schuldig. Eigenlijk zijn wij een kleine grote kring. We zijn maar met we-

nig leden maar we hebben wel de allures van VTK of Economika.”

14U40

Er bellen twee kerels aan die — u hoort het goed — bier gaan brouwen. “Waar is de filter?” vraagt de ene. “Wij beginnen alvast,” zegt de tweede verzaligd. Natuurlijk zijn ze van Wina. “Tja, wij moeten er ook zijn. Uiteraard zijn er computer-

“Natuurlijk doen we ook andere dingen. Het origineelste dat we ooit georganiseerd hebben, is een naaktkalender maken. We wilden iets doen voor de weeskindjes in Vietnam en tegelijk tonen dat we er echt voor gaan. Dus gaven we ons op voor naaktfoto’s. Toen we een fotograaf vonden, bleken we naar West-Vlaanderen te moeten trekken. Uiteindelijk zijn we met zeven gegaan. We hopen dat de ka-

“Als ik zat ben, zaag ik zo hard dat zelfs de bomen weglopen van mij”

nerds en mensen die zich opsluiten op hun kot binnen richtingen als fysica of informatica. Maar op de Wina-activiteiten komen doorgaans heel gewone mensen af.”

Wij halen onze wenkbrauwen op en Mattia zucht: “Oké. Binnenkort houden we een LAN-party en dat zal veel mensen trekken. Zo’n activiteiten hebben succes. Het voordeel van Wina is dat wij mensen nemen zoals ze zijn. We moeten daar eerlijk in zijn: als wij alleen een feestje organiseren, komt daar niemand op af. Voor onze cantussen staat Wina dan weer wel bekend. Voor een kleine kring als de onze is een opkomst van meer dan honderdvijftig mensen een prestatie. Niet dat we dan beesten worden. Zelf drink ik nooit echt heel veel. Hoewel. Als ik zat ben, zaag ik zo dat zelfs de bomen weglopen van mij.”

lender binnenkort uitkomt.” U leest het goed, lezer. Wij zaten daar met een sekssymbool tegenover ons.

15U00

“Amal, jij hebt hier veel woordenboeken liggen.” Heeft Mattia zelf al een boek gezien dit jaar? “Ik vermoed dat ik 30 à 40 procent van mijn vakken niet volg. Vroeger was ik een *diehard* om alle lessen te volgen. Tegenwoordig ga ik voor de optie slaap-eens-een-beetje-uit. Tussendoor een boek vastpakken is veeleer ontspanning dan een inspanning. Ach ja, misschien zijn we inderdaad allemaal *nerds*.”

Een geleerder iemand dan ik zei het al: “Zelfkennis is het begin van alle wijsheid.” Wie ben ik om hem tegen te spreken?

THOMAS VAN OPPENS

Licht Gekanteld bestaat 10 jaar

Kuddekunst en intimiderende schoolgangers

Hip hip hurray: Licht Gekanteld bestaat 10 jaar! Voor zij die nog ingeleid dienen te worden, het concept van deze organisatie is een-voudig: de programmering en organisatie van Licht Gekanteld is het werk van bevlogen pubers. Zij gaan op zoek naar jong talent die ze op een avond als deze een podium aanbieden. Afgelopen vrijdag 13 november vond de eerste editie van dit seizoen plaats — 'Edition L'école' genaamd — die doorging in het Koninklijk Atheneum 2 alias 'De Ring'. De jongelui on- en offstage hebben puik werk geleverd. Een kus van de juffrouw en een bank vooruit.

DAPHNE DE WIT |

"20u stipt!" stond er in het programmaboekje. Of toch niet, zo bleek. Na enige vertraging ging het eerste luik van de avond van start:

'Kuddekunst'. Het publiek werd in vier minikuddes van telkens zo'n twintig mensen naar verschillende klaslokalen geleid. Met een doorschuifstelsel werden er zowel muziek, dans als film op het publiek

losgelaten. Iedere act duurde tien minuten, het waren korte smaakmakers. Eerst was er 'Bagger' — Kunstbendewinaars uit lang vervlogen tijden (2003) — die hun inventieve muziekact op het gewillige publiek loslieten. Inventief? De band was in staat het verschrikkelijke geluid van een piepende ballon waaruit de lucht ontsnapt moeiteloos te integreren in een nummer. Jawel, inventief. De oefeningen op het merkwaardig product uit de les wiskunde die nog op het schoolbord stonden, maakten het enkel des te grappiger. Er was ook nog de soulstem van een jong meisje (die helaas enkel covers bracht), dans van twee jongens die *smooth* door de preselecties van *So You Think You Can Dance* zouden *moonwalken* en tot slot een kortfilm van Narafistudent.

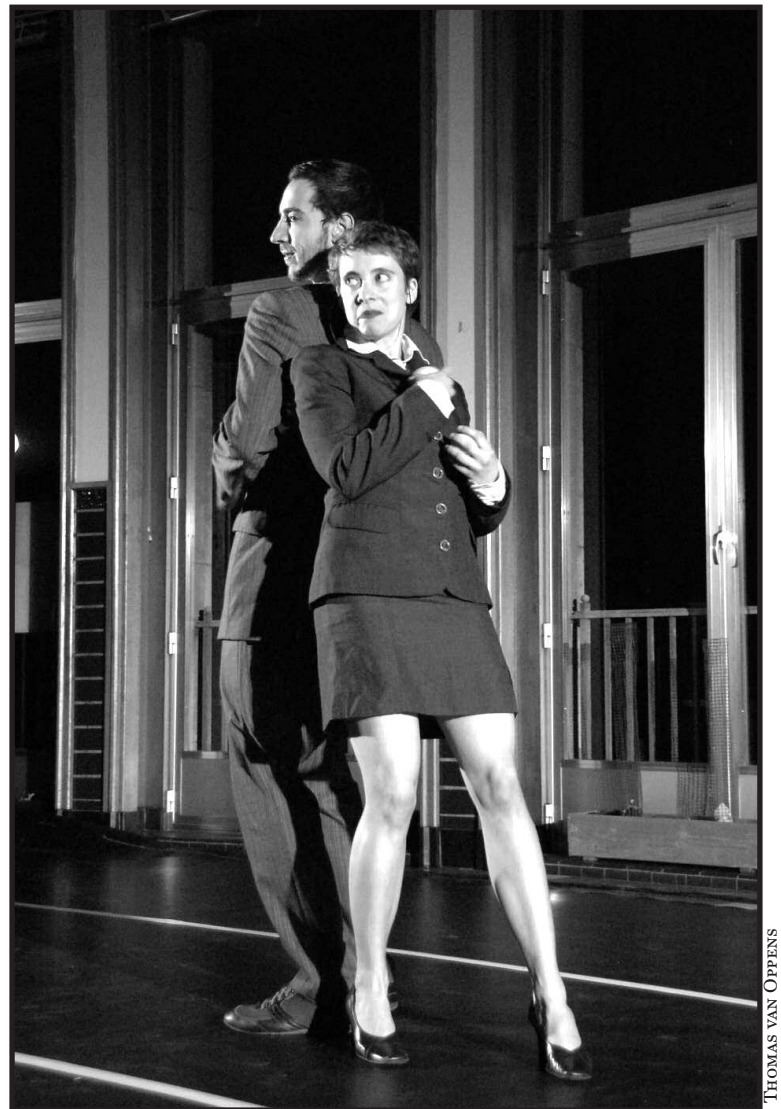
PLAFOND

Na de Kuddekunst werd het tijd voor het echte werk. Circus. Aanvankelijk zouden er drie acts plaatsvinden, maar helaas moesten Lennert en Lolita verstek laten gaan — het plafond bleek niet hoog genoeg te zijn voor hun kunsten. Eerst was er een soloact waarin een klein meisje — maar wat een armspieren! — balans- en lenigheidsoefeningen tentoonspreidde die iedere normale mens meteen in een revalidatiecentrum zouden doen belanden. Hoewel deze act visueel heel erg mooi was — ze ging een dans aan met een paspop, had een leuk kleedje en de juiste schoenen op de scene gebracht — wist ze toch niet honderd procent te bekoren. De volgende act, een man en een vrouw die jonglerend met elkaar in aanraking kwamen, bracht meer beroering teweeg. Met de juiste mimiek kregen ze het publiek meermaals aan het lachen, zodat iedereen tijdig in de stemming

geraakte om het beste van de avond te zien te krijgen: jong, zéér jong, muzikaal talent.

Jasper Erkens mag hete adem in de nek beginnen voelen. Toen het publiek naar de refter geleid werd en daar drie jonge gastjes aanschouwde, heerste er mogelijk wat ongeloof. Veertien jaar, yeah right! Eens kijken wat zij kunnen. Toen de zanger begon te zingen en er een

volwassen rokersstem leek uit te komen die een blues-rockgeluid vanaf de eerste noot leek aan te kunnen, was iedereen verstomd. Beeld en geluid leken even niet te stroken: Dát lijfje? Die sound? Haast intimiderend. Licht Gekanteld biedt namen aan om te onthouden, zo blijkt. Dus neem een blaadje en noteer, brave schoolgangers: Barefoot and the shoes.

THOMAS VAN OPPENS

Kaarsjes van gerecycleerde bak- en frituurolie Illuminati @ Vlerick

Er doen allerlei wilde indianenverhalen de ronde over de Vlerick Leuven Gent Management School. Zo zouden studenten er lid zijn van geheime bondgenootschappen. Wij verschansten ons — gewapend met de nieuwste technologische hoogstandjes — op de campus van Vlerick en onderzochten wat daar nu eigenlijk gaande is.

SOPHIE SOETE |

Afgelopen week is ons ter ore gekomen dat er zich vreemde tafereelens afspelen op de Vlerick Leuven Gent Management School — u weet wel, de school aan het stadspark die allerlei opleidingen in het management aanbiedt. Zo zouden sommige studenten hun shotglaasjes vullen met bak- en frituurolie in plaats van met de klassieke spraakwaters. Dat het zou gaan om gerecycleerde bak- en frituurolie om zo de natuur minimaal te belasten, kunnen we nauwelijks verzachtende omstandigheden noemen. Dat ze daar dan nog andere viezigheiden aan toevoegen zoals een wickje en kleur- en geurstoffen om zo kleine, schattige geurkaarsjes te maken, vinden we regelrechte heiligschennis.

Verder is de voertaal daar geen Nederlands, maar een vreemde taal die wij niet begrijpen. Wij zijn dan ook nog nooit verder dan vijf meter van onze eigen kerktoren gereisd.

Om het geheel nog geheimzinniger te maken, hebben ze zich met de Aramis Master in General Management een week lang teruggetrokken in het hol van Pluto om een voor ons onbekende reden. Op het einde van die week werd dan een slotshow gegeven voor ingewijden, waar onder andere jongens verkleed als meisjes allerlei vreemde handelingen uitvoerden. Als niet-ingewijden vinden we dit allemaal zeer verdacht klinken. Bovendien maken we bij het horen van de begrippen 'kaarsjes', 'vreemde talen en handelingen', 'geheime locaties' en 'ingewijden' onmiddellijk associaties met geheime bondgenootschappen die, volledig in zware zwarte capes gehuld, allerlei obscure rituelen

uitvoeren met dolken, bloed en achtpuntige sterren in een donkere kelder, slechts verlicht door enkele strategisch geplaatste kaarsen. De *Illuminati* zijn er niets bij.

MASSAGEOLIE

Lichtjes geïntrigeerd trokken we op onderzoek uit — denkbeeldig vergrootglas en bijpassend ruitjeskostuum in de aanslag. Zo kwamen we onder meer te weten dat ze bij de Vlerick Leuven Gent Management School nog geen vermelding hebben gekregen in het *Guinness World Records Book* voor de school met de langste naam. Vervolgens kwamen we ook te weten dat er nog meer studenten plannen hadden om kaarsjes te maken van gerecycleerde bak- en frituurolie. Een echte plaag! We vielen van de ene verbazing in de andere toen bleek dat ook het plegen van heiligschennis besmettelijk was. Zo was er een groepje studenten dat kaarsen wilde gieten in bierglazen. Onze af luisterapparatuur liet het echter afweten voordat we konden achterhalen waarom deze studenten zich zo graag met ketterse praktijken inlaten. Een laatste groep studenten wilde kaarsen verkopen waarbij de was, eenmaal gesmolten, gebruikt kon worden als massageolie. Indien ze daar een gratis masseur bijleveren, vinden we dat een zeer goed idee.

FRIETEN

Zoals wel vaker het geval is met onrechtmatig verkregen data, werden ook deze gegevens aanvankelijk verkeerd geïnterpreteerd. Zo hebben ze bij Vlerick helemaal geen banden met de *Illuminati*. Over banden met de Orde van de Tempeliers en *Opus Dei* weten we echter niets.

Ook het hele kaarsjesgedoe was niet wat het op het eerste zicht leek. De betrokken studenten probeerden helemaal geen duivelse producten te verkopen; het ging om een louter fictief project. Persoonlijk vinden we dat heel spijtig, aangezien we op het punt stonden om een aantal kaarsjes annex massageolie te bestellen. Want zeg nu zelf, de hele dag naar frieten ruiken, wat wil een mens nog meer.

Vijfde editie LOKOmotion Party out of space!

Afgelopen week maakte LOKOmotion de Leuvense binnenstad voor de vijfde keer onveilig. Dankzij LOKO en de faculteitskringen konden studenten massaal gaan feesten in acht verschillende zalen voor amper 5 euro, en dat deden ze dan ook zeer gewillig.

FRANK PIETERMAAT |

Het concept van LOKOmotion is eenvoudig: de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) organiseert samen met alle Leuvense faculteitskringen *one big party*, verspreid over verschillende locaties. Na de *Gold Edition* van vorig jaar was het dit keer de beurt aan *Out Of Space*, wat vooral aan de kleurrijke affiches goed te zien was. De studenten konden voor niet meer dan vijf euro terecht in acht fuifzalen, waaronder Lido en Alma II, maar ook in Expo '58, die Rumba verving.

Traditiegetrouw sierden heel wat grote namen de affiche, zoals Buscemi en Dave Lambert. Natuurlijk kan een student — of een verslaggever van *Veto* — niet overal tegelijk zijn, wat vaak tot hartverscheurende dilemma's leidde. Om toch maar van alles iets gezien te hebben, trokken we eerst langs de wat kleinere zaaltjes om er wat in te komen. Zo passeerden we in The Machine, met drum 'n' bass, in Expo '58 en in De Blauwe Kater. Ook in het Musicafé keken we even

binnen, om daarna het 'grotere' werk te gaan bewonderen.

ZAKI

In de Albatros was het aan DJ Annemie, en aan de jenever die er geschonken werd, om het publiek wat op te warmen. Op muziek van Beyoncé en Britney Spears waren er enkelingen die duidelijk de behoefte hadden om zich eens stevig te laten gaan en door de zaal circuleerde zelfs een kartonnen bord met een huwelijksaanzoek voor Annemie. Toch was het vooral uitkijken naar DJ Zaki. De vader van de broertjes Dewaele (bekend van 2 Many DJ's) is ondertussen 64 jaar oud, maar heeft nog altijd energie genoeg.

DJ Zaki toonde dat hij van alle markten thuis is en wisselde tijdens zijn set voortdurend tussen ouder en nieuwer werk. Wij herinneren ons vooral nog het eerbetoen aan Michael Jackson die bij de Leuvense student blijkbaar nog zeer in de smaak valt. Ook op recentere feestnummers als *Riverside*, *Motherfucker!* en *Sexy Bitch* werd er serieus losgegaan.

Toch viel hier en daar een woordje kritiek te horen: "Het overschakelen is wat stroef en de afstand tussen oud en nieuw is soms wat te groot. Maar het is en blijft DJ Zaki, *he's a legend.*"

STILTE

Wij vervolgden onze tocht naar fuifzaal Lido, waar het uitkijken was naar het geluidsniveau. Vorige week kon u in *Veto* lezen dat de Lido aan strengere voorwaarden zou moeten voldoen en LOKOmotion daar het eerste slachtoffer van zou worden. Wanneer wij binnengaan is Buscemi al even bezig en het moet gezegd worden: het geluid staat beduidend lager dan de laatste keer dat wij ons in de Lido bevonden. Een kleine rondvraag levert gemengde resultaten op. Voor de meesten staat de muziek echter te stil en zou het best wat luider mogen: "Maar als de *flikken* zeggen dat het stiller moet, dan moet het stiller."

Als afsluiter trokken we naar de Waaiberg, de meest afgelegen zaal van de acht. Jammer voor zij die er niet meer geraakten, want Dave Lambert was ongetwijfeld het beste wat we op LOKOmotion zagen. LOKO liet alvast weten dat de studenten in grote getale aanwezig waren want alle 5500 tickets waren de deur uit. Voor een evaluatie door LOKO zelf is het nog wachten tot volgende week, maar wij kunnen alvast zeggen dat deze LOKOmotion voor ons zeer geslaagd was.

Yo La Tengo speelde in Het Depot

Warme gloed die nazindert

Yo La Tengo is ongetwijfeld één van de meest onnavolgbare bands van de afgelopen decennia. Vijftientig jaar circuleren ze ondertussen in het alternatieve rockcircuit met twaalf studio- en talloze andere albums op hun conto. Woensdag 11 november liet Yo La Tengo zien waarom ze bovenaan het lijstje van menig muziekliefhebber prijken.

MATHIAS VANDEN BORRE |

Het voorprogramma, de levensgezellen Wreckless Eric en Amy Rigby, was er één om snel te vergeten uitgezonderd drie zaken: plat Zuid-Engels is een dronkenmanstaal, Eric's bindteksten zijn hilarisch en *Whole Wide World* blijft, ondanks Eric's afnemende zangcapaciteiten, een gigantisch goed nummer.

LJNTJES

Tijd nu voor het serieuze werk. Ira Kaplan, zanger en gitarist, scheurde Het Depot open door middel van een stevige worsteling met zijn Fendergitaar die uitbarstte in een berg *noise*. Iedereen was gewaarschuwd. Yo La Tengo kleurt niet zomaar binnen de lijntjes. Zij leggen namelijk zelf de lijnen uit en weten perfect waar ze heen willen. Main-

stream succes heeft dit hen nooit opgeleverd, maar hier lijkt het drielal allerm minst rouwig om.

De avond stond grotendeels in het teken van hun nieuwste worp, *Popular Songs* op het vertrouwde Matador Records. De meeste nummers van deze uitstekende plaat passeerden dan ook de revue. Uitschieters waren garagepunk met *Nothing To Hide* en het ingenieuze *Here To Fall*. Conclusie is dat *Popular Songs* perfect past in hun reeds enorm gevarieerde repertoire van gestileerde dromerige hymnes over opgewekte popsongs tot knalharde noisenummers. Meer nog, met een beetje goodwill kan deze

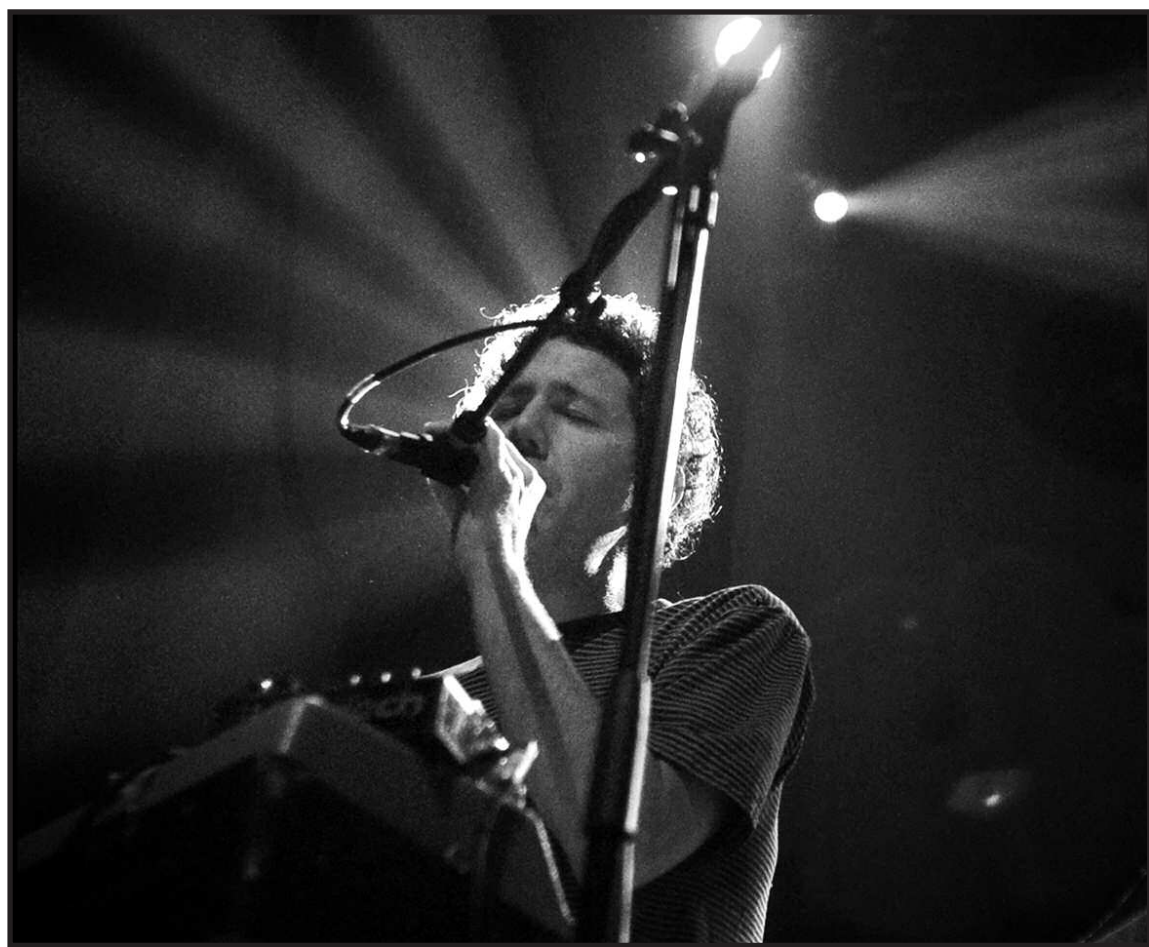
plaat gezien worden als een bloemlezing hiervan.

De enorme mogelijkheid tot variatie is keer op keer de drijvende kracht achter Yo La Tengo. Moeiteloos rijgen ze het ene na het andere nummer aan. Van het soort scherpe organ-boogie van *Periodically Triple Or Double* tot de ramrende gitaren van *Sugar Cube*. Van het prachtige ingetogen *Our way To Fall* tot het classy popnummer *Mr. Tough*. Yo La Tengo beheerst het allemaal schijnbaar moeiteloos.

De nummers volgden elkaar in sneltempo op zonder al te veel bindteksten. "Bienvenue," wist Kaplan mee te delen. "Oh, juist we zijn niet in dat deel van België, *right?*" Waarop James McNew, de bassist, in een smakelijke lach uitbarst. McNew toonde zich wederom een meester van de eenvoudige baslijn. Een soort ruggengraat, waarop zelfs bij de meest extatische nummers kan op teruggevallen worden.

CRANK

Bij de eerste noten van *I Heard You Looking*, het laatste nummer van hun officiële set, stond het reeds vast: Kaplan gaat straks crank. We hadden gelijk, de gelaagde opbouw van het instrumentale nummer veranderde op het eind in een golf van lawaai getiteld "Kaplan vs Gitaar". En toen schoot het ons binnen als een bliksemschicht. Georgia Hubley, drummer en tevens Kaplan's vrouw in het echte leven, hield tijdens heel deze noise-escapade geen seconde haar ogen van haar man. Deze stond dan ook als een waanzinnige zijn gitaar te bewerken met zijn rug naar het publiek en gericht naar Georgia. Moraal van het verhaal is dat deze overdosis noise niet werd gespeeld uit razernij, maar als teken van een verschroeiende liefde. Dit is dan ook de geestdrift die Yo La Tengo ondanks het overvloedige gitaargeweld uitstraalt. Na een twee uur durende set blijft een warme gloed nazinderen.

XAVIER VANKEIRSBUICK

Ghinzu rockt in uitverkocht Depot

Les Bruxellois sont là

Ghinzu is een Japans messenmerk met messen die na elk gebruik beter en scherper snijden. Ghinzu is ook een Brusselse rockgroep die na drie succesvolle albums de weg naar Vlaanderen heeft gevonden. Over die drie platen kan naar analogie met die Jappenmessen gezegd worden: beter en scherper na iedere luisterbeurt. En de weg naar Vlaanderen? Die is lang. Maar als elk concert dit niveau haalt dan ligt het tempo op die Vlaamse weg 'hùùg'. Tommeke Boonen 'hùùg'.

PHILIP GALLASZ |

Op de bevreedende synths van *Mother Allegra* zette Ghinzu in. Witte neonlichten flitsten ons de melkweg op terwijl zanger John Stargasm — strak pak, zwarte pilotenbril en Cavalli puntschoenen — zijn stem opwarmde. Samen met *Mirror Mirror* en *The Dream Maker* vormden deze songs net zoals op plaat een drieluik. Bassist Mika Nagazaki tokkelde als zot terwijl het publiek "Why don't you kill me now, beautiful" meelipte. Een vaakbeoordeeld kunststuk van Ghinzu is de opbouw naar een epische climax om dan weer af te bouwen tot een break die niet zelden rond enkele sobere pianoakkoorden is opgebouwd. Zo ook in *Cold Love*. Bas en slagwerk zweepten op terwijl korte krachtige zinnen uitgesponnen hoge zanglijnen afwisselden. *On stage* gaven de neonlampen rood en geel terwijl *Take It Easy* werd ingezet. Een toegankelijke song die refereert aan The

Strokes. Het oudere *Dragon* was dan weer de soundtrack bij een entree van Dennis Rodman in L.A.'s *finest* tettenbar. En John Stargasm? Die kronkelde Thom Yorke-gewijs over het podium.

BEATLES

Een loungy basriff gevolgd door een klassieke pianopassage en luide gitaren als slotakkoord. Zo ziet de opbouw van de *The Dragster Wave* eruit. Toen "Turn my blood to gasoline" over Stargasm's stembanden rolde, was dit exact hoe menig bloedsomloop hierop reageerde. Lang niet het enige effect zo bleek. Het was wel geen "very strange love affair between a dream and a man," zoals John Stargasm zong; het Gentse paar naast ons bekte zich de tong uit het lijf. Tijdens *Do You Read Me* deed Ghinzu wat onmogelijk leek. In navolging van gitarist Jean Waterlot op speed die tokkelde aan turbo-speed werd een versnelling hoger geschakeld. Het zat strak, compact

en klonk vooral zuiver. Ook de solo was top. Als die gitaar al een hart had dan was die er voor de eeuwigheid ingekerfd. John Stargasm kondigde een *song for very old people* aan. Een cover van het al door The Beatles herwerkte *Twist and Shout*. Spontaan gingen de *thirtysomething* handen de lucht in. Een song die de jukebox van een Amerikaanse '50's diner uit Pulp Fiction leek te spelen.

APOCALYPS

Alvorens Ghinzu het podium een eerste maal zou verlaten, werden de nieuwste single *The end of the World* en het naar eigen zeggen vuile *Kill The Surfers* bovengehaald. Vuil, maar iets te veel chaos. Op het podium leek dan wel de Apocalyps te zijn uitgebroken met keys électrique, Wolfmother gitaarriffs en bandleiden die kropen waar ze niet gaan konden. De structuur was bij momenten zoek. Zeker voor wie niet vertrouwd is met het oeuvre van Ghinzu was dit een moment van verdwazing. Deze slipper werd echter uitgewist met een dubbele bisronde. De eerste luidder, harder en vuiler, de tweede zacht, sereen en ingetogen. En terwijl slotsong *Blow* de set uitblies, bleef één zin nazinderen. "I've got to say, I am on fire, it's the nature of my game." Zo wisten we het meteen. Met ons libido was alles in orde.

Parfums pourpres du soleil des pôles

Tik Tak voor beginners

Drie harmoniums, drie harmoniumspelers, een beamer, een scherm en een juffrouw met veel gekleurde kaartjes: meer is er blijkbaar niet nodig om ons op te zadelen met tonnen ergernis en veel geknikkebol.

MAUD OEYEN |

Het idee om een performance uit te werken rond het verschijnsel synesthesie leek ons aanvankelijk nochtans niet oninteressant. Ulla von Brandenburg, Laurent Montaron, Julien Discrit & Thomas Dupouy gingen de uitdaging aan en brachten hun creatie naar Leuven in het kader van Playground, het festival van STUK dat kunst belicht die zich bevindt in het speelveld tussen beeldende en podiumkunst.

Parfums pourpres du soleil des pôles kwam naar verluidt tot stand in samenwerking met een echte synesthesist. Echte synesthesisten ervaren tijdens een waarneming met een bepaald zintuig ook een waarneming die samenhangt met een ander zintuig. Zo ruiken zij een bepaalde geur bij het zien van een kleur, voelen zij een zekere textuur bij het proeven van een smaak of zien zij een kleur bij het horen van een klank.

Geïnspireerd door de zeurende tonen van de traporgels verplaatste een klein blond meisje als een volleerde tarotlegster gekleurde kaartjes naar een zwart tafelblad. Af en toe haalde ze ook kaartjes een beetje. De compositie die op het tafelblad ontstond werd live geprojecteerd op een scherm, kwestie van het publiek de kans te geven mee te genieten van het wonder dat ter plaatse geschiedde. Meer dan dat gebeurde er overigens niet.

De titel van het stuk, ontleend aan het hallucinant mooie *Métro-*

politain van Arthur Rimbaud, had ons met de hoop opgezaald dat wat volgen zou niet gespeend zou zijn van enige intelligentie, originaliteit of esthetiek. Mis poes. De voorstelling was saai, vervelend, zelfs een beetje lui. De harmoniumspeler viel na een half uur in slaap, al bleek luttele seconden later dat hij enkel voorover boog om een jeukje aan zijn voorhoofd te verhelpen. We hadden een stille verwachting gekoesterd om inzicht te krijgen in de werking en de effecten van dit toch wat mysterieuze neurologische proces, maar het enige wat wij kregen was een bewonderenswaardige koppijn.

CIRKELZAAG

De geproduceerde klanken waren zo monotoon dat elke toonverandering een golf van opluchting door ons (wij geven dat schoorvoetend toe) licht bekaterd metafysisch landschap joeg. Het harmonium — ook wel weinig eerbiedig en weinig onterecht de 'cirkelzaag des geloofs' genoemd — is voor eeuwig en zeven jaar opgenomen in de lijst van muziekinstrumenten die onze kinderen nooit mogen leren bespelen. Ergens hilde een baby.

Vele van de romantische dichters uit de negentiende eeuw die zich in hun literatuur uitvoerig van de synesthesie bedienden, beschikten vermoedelijk niet over deze gave; zij zaten gewoon aan de drank en de drugs. Het was misschien geen slecht idee geweest als de makers van deze voorstelling zich ook eens een beetje van de wereld hadden gezopen.

Perslui mochten gratis binnen; het gewone plebs betaalde dertien euro om deze blijkbaar cultureel verantwoorde geluidsoverlast aan te horen. Na afloop van de voorstelling werd er wellicht wat afgelachen in de artiestenfoyer. En Rimbaud? Die draaide zich nog even om, geelgroen krijsend van diepdonkerblauwe ellende.

Studentenpeiling: Erasmus

Matig enthousiasme om op Erasmus te vertrekken

Oké, de McDonalds is overal hetzelfde en u hoeft niet meer naar Zweden te trekken om een H&M te ontdekken. Zeker, de ijsjes van Leuven zijn lekker en u bent lekker dicht bij uw lief. Maar wij dachten toch echt dat de Leuvense student Europa minder snel zou afwimpelen.

JEROEN DEBLAERE & SARAH VAN BULCK |

Veto trotseerde deze week volle aula's en stinkende Alma's om 344 studenten te strikken die drie vragen over Erasmus dienden te beantwoorden. Allereerst peilden we naar redenen om niet op Erasmus te vertrekken. De grote meerderheid (40%) vindt het niet nodig Leuven te verlaten. "Het is hier goed," horen we. "Waarom zou ik op Erasmus gaan? Ik verlies er alleen mijn lief en vrienden mee," meent een ander.

"Erasmus is gewoon een programma om op kosten van de staat te feesten"

Een kleine twintig procent (16,6%) vindt Erasmus dan weer te duur. Tien procent voelt zich gemerd door het vooruitzicht een nieuwe taal te moeten leren. Nog eens tien procent vreest te hard te moeten werken in Leuven om een plaats te kunnen bemachtigen. Vier procent zit met een autoritair lief dat het *not done* vindt een ticket voor één persoon richting Verwegistan te boeken. Eentje mag

niet op Erasmus vertrekken omdat de zoon dat niet wil. Hopelijk weet zijn later lief hem wat bij te schaven. Eén keer horen we de commentaar dat Erasmus niet goed genoeg georganiseerd is.

AVONTUUR

Tijd om het over een andere boeg te gooien. Waarom zou je wel op Erasmus vertrekken? 79 procent wordt aangetrokken door het avontuurlijke aspect van meerdere maanden in het buitenland vertoeven. Slechts een vijfde van de ondervraagden (21%) is bezig met

de voordelen voor een latere job. Velen lijken immers te denken: "Ik ga later hier werken, waarom dan nog op Erasmus gaan?" Dertig procent gelooft dat zijn studie er interessanter op wordt door Leuven een half jaar of langer te verlaten.

Veel studenten houden er een andere mening op na en vragen zich af of hun opleiding juist niet in gevaar komt. "Het niveau van andere universiteiten ligt lager. Zelfs in

landen als Finland of Zweden daalt de kwaliteit van het onderwijs. Studenten krijgen vrijstellingen om moeten hun examens niet afleggen. Noem een kat een kat: Erasmus is niet meer dan een programma om op kosten van de staat te feesten," getuigt een student pedagogische wetenschappen.

LOUVAIN-LA-NEUVE

Ten slotte wilden we ontdekken of de Leuvense student interesse heeft om voor enkele vakken af te zakken naar onze zusteruniversiteit in Louvain-la-Neuve. "Neen," geeft bijna tachtig procent (79 %) van de ondervraagden te kennen. Twintig procent geeft aan wel interesse te hebben, maar vindt dat de praktische uitwerking te wensen overlaat. "Hoe zit het met vervoer? Zijn er geen overlappingen met het uurrooster op die manier?" zijn de vragen die gesteld worden.

EVALUATIE

Rond 2000 was Erasmus succesvoller dan ooit tevoren. Nu, bijna tien jaar later, lijkt het tijd om een grondige evaluatie te houden. Zijn studenten gemotiveerd genoeg om nog veel tijd en geld in de Erasmuswerking te pompen? Hoe zit het met de kwaliteit van de opleiding? Is geld een struikelblok voor mogelijke geïnteresseerden of moeten de beurzen volstaan? Erasmus zelf zei het al: "Wat mooi is, kost moeite."

"Op Erasmus"

CHRISTINE LAUREYS

LOKO over Erasmus

"Ik ken geen student die dommer is geworden sinds Erasmus"

Studenten staan niet geheel positief tegenover uitwisselingsmogelijkheden en blijven dan ook vaak liever in Vlaanderen (zie enquête hoger). Zijn hun verzuchtingen en klachten over Erasmus terecht of overdrijven ze? Bert Willems, coördinator van de LOKO-stuurgroep Internationaal, treedt hen gedeeltelijk bij.

SARAH VAN BULCK |

Waar de K.U.Leuven Erasmusprojecten sterk aanbeveelt, lijkt de modale student daar twijfelachtiger tegenover te staan. Bert Willems verduidelijkt: "Er zijn inderdaad, in vergelijking met andere nationaliteiten, relatief weinig Vlamingen bereid op Erasmus te vertrekken. Scandinavische studenten bijvoorbeeld hebben daar over het algemeen helemaal geen moeite mee. Meer dan anderen blijft de Vlaamse student de huismus uithangen. Ik denk dat dat in de volksaard en cultuur van Vlamingen zit."

"Maar er is nog een tweede reden waarom er relatief weinig Erasmusuitwisselingen gebeuren. De meeste opleidingen uit de humane wetenschappen duren momenteel slechts vier jaar. Als je dan nog eens een half jaar weggaat, hebben mensen als gauw het gevoel dat ze iets substantieel aan hun opleiding missen. Binnen de exacte wetenschappen, waar opleidingen over het algemeen wel vijf jaar duren, raadt men vaak binnen de faculteit zelf af om op Erasmus te gaan. Veel docenten beschouwen hun vak als onmisbaar. Dat is natuurlijk quatsch."

Veel studenten geven te kennen geen zin te hebben om op Erasmus te vertrekken. Terecht? "Erasmus heeft wel degelijk een meerwaarde, vooral op persoonlijk vlak," meent Bert. "Dertig of veertig jaar geleden was het een groot avontuur om op kot te gaan. Je liet alles van thuis achter om naar Leuven te komen. Vandaag hou je op allerlei manieren contact en op anderhalf uur sta je zelfs in het meest afgelegen deel van West-Vlaanderen. Vandaag is er Erasmus waarbij je gedwongen wordt zelfstandig te leven. Erasmus gooit je in een andere cultuur, leert je vaak een nieuwe taal en vergroot je netwerk. Maar ook op academisch vlak zijn er voordelen te vinden. Veel universiteiten kijken op een andere manier naar de materie die je bestudeert. In een oostblokland evalueren ze de EU op een totaal andere manier dan bij ons. Zoiets kom je pas echt te weten als je een tijdje ter plaatse studeert."

Dus het niveau van een opleiding kan er alleen maar op vooruitgaan? "Ik ben in ieder geval nog nooit een student tegengekomen die dommer is geworden sinds hij op Erasmus vertrok. Ook je scores gaan er daardoor niet op achteruit.

Uiteraard zijn er verschillen wanneer je enkele vakken ergens anders gevolgd hebt. Maar als iemand echt van mening is hierdoor iets substantieel te missen, moet hij in de vakantie maar eens de cursussen van die vakken vastnemen."

VERANTWOORDELIJKHEID

En wat met de kostprijs van een Erasmusproject? "Het beursstelsel voor Erasmus is een verantwoordelijkheid van de Europese Unie," vertelt Bert. "Net zoals gewone beurzen wordt er gekeken naar het inkomen van ouders of studenten. Mijn ervaring leert me dat die toelage normaal gezien volstaat. Als je echter dicht bij huis wil blijven, kan dat in dure steden als Londen of Parijs inderdaad duurder dan verwacht uitvallen. Als student moet je dan ook weten waar je mee bezig bent. Niet alleen de universiteit, maar ook de student moet verantwoordelijkheid tonen."

"Toen Erasmus gelanceerd werd, dacht iedereen dat het een eeuwig succes zou worden. Vandaag zien we dat het project stagneert en dat het moeilijker is studenten te motiveren. Binnen LOKO zouden we daarom heel graag zien dat de K.U.Leuven werk maakt van een overkoepelend beleid. Nu regelt elke faculteit afzonderlijk Erasmus-uitwisselingen. Dat heeft uiteraard ook voordelen, maar een meer centraal beleid zou meer controle kunnen uitoefenen. Vandaag zien we mistoestanden en

merken we dat de geselecteerde instellingen niet altijd van een even hoge kwaliteit zijn. Wanneer wij de studenten kunnen garanderen dat hun opleiding kwalitatief even-

waardig zal zijn in het buitenland, ben ik ervan overtuigd dat Erasmus meer aantrek zal hebben."

CHRISTINE LAUREYS

BLOEDSERIEUS

Marc Justaert, voorzitter Christelijke Mutualiteit

“In België heb je binnen de week een nieuwe heup”

Marc Justaert zou een machtig man zijn. Hij zou politici kunnen maken en kraken. Hij zou reusachtige budgetten beheren. Zelf doet hij dat af als klinkklare onzin. “Wij bieden gewoon de verplichte ziekteverzekering aan.” Heel veel tijd heeft de man niet, want hij moet nog accordeon gaan spelen met vrienden.

IDE SMETS & ERIC LAUREYS |

De CM steunt dit jaar de actie bloedserieus. Naar eigen zeggen om een doelpubliek te bereiken dat hen voorlopig nog niet nodig heeft: jonge, gezonde mensen. Daarmee willen ze zich niet alleen als ziekenfonds, maar ook als gezondheidsfonds profileren.

Veto: *Maken mensen nog de overstap van de CM naar de politiek?*

Justaert: «Wat ik belangrijk vind, is dat er mensen vanuit sociaal perspectief aan politiek doen. Je hebt in de huidige maatschappij altijd veel mensen die hun neus ophalen voor de politiek. En als iedereen zegt “dat is niets voor mij”, wie heb je daar dan uiteindelijk nog? Alleen maar criticasters. We zouden meer mensen moeten vormen die in de politiek de belangen van de gezondheidszorg en sociale zekerheid ter harte nemen. Je hoort meer praten over de verlaging van de btw voor de horeca dan de verlaging van de btw voor medische hulpmiddelen. Die zou ook naar zes procent moeten gaan!»

Veto: *In de VS werd de ‘Health Care Reform’ van president Obama net door het parlement goedgekeurd. Hoe komt het dat dat zo lang geduurd heeft?*

Justaert: «Het eigene van de ge-

zondheidszorg is dat de kostprijs moeilijk becijferbaar is en de kosten zeer slecht gespreid zijn. Een product dat gespreid is en waarvan het risico gelijkmatig verdeeld is over heel de bevolking, is gemakkelijk te verzekeren. Daar wil iedereen aan bijdragen. Je weet immers dat de kans groot is dat je er zelf aanspraak op moet maken. Een product waar 80 procent van de bevolking bijna niet mee in aanraking komt en waarbij de rest 80 procent van het budget opsouperen, hoe kan je daar het risico spreiden als je geen solidariteit tentoon stelt? Dat zal men in Amerika moeten leren.»

Veto: *Slokt de gezondheidszorg de begroting op?*

Justaert: «In onze gezondheidszorg kan er bespaard worden, maar dat heeft meer te maken met het feit dat er een heleboel ziekenhuizen zijn waar concurreren belangrijker is dan de zorg voor de patiënt. Ik zie dat er van de twaalf robotcentra voor urinaire resecties, zes in Oost-Vlaanderen zijn. Dat is van het goede te veel. We zitten met een teveel aan ziekenhuizen met hoog gespecialiseerde diensten. Op elke hoek van de straat staat er een ziekenhuis waar alles kan. Is dat nodig? Nee. In sommige regio's kan je perfect een aantal ziekenhuizen sluiten. Maar elke politiker heeft wel een

ziekenhuis in zijn achtertuin, dus dat zal niet voor morgen zijn. Veel buitenlanders brengen ook geld in ons laatje. Het feit dat er zoveel Nederlanders naar België komen, is omdat er bij hen wachtlijsten zijn. Binnen een week hebben ze bij ons een nieuwe heup. Dat is goed, maar ze betalen niet genoeg. Ze betalen niet voor de infrastructuurkosten die in de bouw van dat ziekenhuis zijn ingelegd.»

Veto: *Is het de fout van onze ouders dat wij langer zullen moeten werken? Zij hebben immers niet genoeg kinderen gemaakt.*

Justaert: «Dat is juist. Het aantal kinderen per vruchtbare vrouw is in ons land 1,6. Om een normale vervangingsratio te hebben zou elke vrouw in België 2,1 kinderen moeten krijgen. Dat gebeurt misschien enkel nog in Ierland. Je zit eigenlijk met een dubbel probleem. Na de Tweede Wereldoorlog was er ten eerste een babyboom: 164.000 kinderen zijn er in 1961 geboren. Die kinderen hebben zich twintig jaar later op de arbeidsmarkt aangeboden en daarom was er van 1974 tot 1984 zo'n groot werkloosheidsprobleem. Dat was voor de helft economisch, en voor de helft demografisch. Deze generatie verschijnt in 2010 aan de poorten van het pensioen. Als je ten tweede op de levenslijn kijkt dan studeren wij nogal lang. We gaan ook vroeg met pensioen en we leven langer. De periode waarin men bijdrage betaalt aan de sociale zekerheid wordt almaar korter. Dat is een fundamenteel pro-

bleem.»

Veto: *Is de oplossing dan vroeger sterven?*

Justaert: «Neenee. (verontwaardigd) Dat is niet de oplossing. De nataliteit is wel een probleem. Je gaat natuurlijk niet met een hogere kinderbijslag meer kinderen aanporren. Ik zeg soms tijdens mijn les: “Waarom zitten jullie hier nog allemaal? Jullie zouden beter andere dingen gaan doen.” Het gemiddelde aantal kinderen per gezin is een probleem als je kijkt naar de financiering van de sociale zekerheid. Het tweede probleem is de pensioenleeftijd. Op dit moment is er nog 30 procent van de mensen tussen 55 en 65 die werken. Dat is veel te weinig. Er zal ook een verbreding van de financiering van de sociale zekerheid moeten gezocht worden. Als het alleen maar het loon is dat de financiering blijft tor-

sen, dan is het evident dat iemand aanwerven contraproductief wordt. Dat is de reden dat men zegt dat in ons land de sociale lasten veel te zwaar zijn.»

Veto: *Komt de CM tussen in de kosten van euthanasie?*

Justaert: «Neen. Medicatie zoals morfine vergoeden wij natuurlijk wel. De dosissen die men toedient in wat men sedatie noemt. Euthanasie is de stekker uittrekken. Dat kost niet veel geld. Wij steunen dat in ieder geval niet expliciet. Mijn mening is dat euthanasie eventueel kan in situaties waar er onomkeerbaar lijden is, en er geen andere mogelijkheid is. Het moet natuurlijk ook in samenspraak gebeuren met de familie. Een mens is alleen maar mens in relatie tot anderen. Zo'n beslissing kan je niet nemen zonder rekening te houden met je familie.»

CHRISTIAN FRANZ

Greet Nelles overleefde dankzij bloeddonatie

“Onbegrijpelijk dat er nog steeds geen lichten staan”

“We zijn bloedserieus, er staan mensenlevens op het spel,” lezen we op de website van Bloedserieus Leuven. Een leven zoals dat van de drieëntwintigjarige Greet Nelles. Zij kon na een zwaar ongeval beroep doen op meer dan honderdtwintig bloedzakjes.

IDE SMETS & ELS DEHAEN |

Wanneer Greet, nu iets meer dan een jaar geleden, rond middernacht een kruispunt oversteeft op weg naar Herent, wordt ze aangereden door een vrachtwagen: “Ik was vrij wakker op het moment van het ongeluk, ik heb de vrachtwagenchauffeur zelfs nog het nummer van mijn ouders kunnen doorgeven. Ik denk dat mijn lichaam een adrenaline-shock heeft gekregen. Ik was klaarwakker, had gewoon een beetje kou en wat buikpijn. Een lichaam, zeker

een jong lichaam, is echt sterk. Ik herinner me ook nog alles, tot ik naar de ambulance gebracht werd.”

Eenmaal in Gasthuisberg aangekomen, ondergaat Greet de ene operatie na de andere. Er wordt zelfs even gedacht dat ze een been zal verliezen. “Zelf herinner ik me niets meer van de vier maanden na het ongeval, want ik lag toen in coma. Er was in totaal sprake van honderdtwintig tot honderddertig zakjes bloed die ik gedurende mijn operaties heb gekregen, maar het exacte aantal ken ik niet. Zelf had ik

tevorens nooit bloed gegeven, maar mijn verhaal heeft vrienden en familie aangezet dit wel te doen. Ze hebben ook een benefiet georganiseerd waarvan een deel van de opbrengst naar het Rode Kruis ging,” zo vertelt Greet.

Greet heeft nog sporadisch contact met de chauffeur van de vrachtwagen: “Hij stuurt af en toe een kaartje, maar ik heb hem nog niet gezien. Ik ben niet boos op hem. Hij is er ook kapot van natuurlijk, en het is ook niet echt zijn schuld. Het is niemand zijn schuld. Het is gewoon echt een gevaarlijk kruispunt. Ik reed voor hem, maar omdat vrachtwagenchauffeurs zo hoog zitten kon hij mij niet zien. Ik dacht dat ik veilig kon doorfietsen, omdat het groen was voor mij, maar de auto's die van de autosnelweg komen en die naar Mechelen afslaan mogen gewoon doorrijden. Zij hebben geen verkeerslichten tegen.”

“Onlangs is op hetzelfde kruispunt nog een jongetje om het leven gekomen. Mijn vader heeft via de Fietsersbond geijverd bij minister Crevits om daar een licht te plaatsen, want daar komen echt honderden fietsers per dag voorbij. Helaas heeft ze dat geweigerd. Volgens haar zou een verkeerslicht files op de autosnelweg creëren. Dus ja, auto's gaan nog steeds voor (wordt stil).”

REVALIDATIE

In juli werd Greet van Gasthuisberg naar Pellenberg overgebracht

voor revalidatie: “De dokters wisten eigenlijk niet goed welke vooruitzichten ze mij konden geven. In het begin mocht ik mijn knie niet plooiën en mocht ik niet in een rolstoel zitten. Ik ben dat dan toch beginnen doen, een tijdje geleden heb ik zelfs geprobeerd te stappen. En dat ging. Als je daar ligt, en ze zeggen dat je terug zal kunnen stappen als je je best doet, dan doe je je best, al zijn er natuurlijk momenten dat het tegensteekt.”

“Nu moet ik nog wel een paar operaties ondergaan. Mijn bekken is gebroken, en dat hebben ze nog niet willen opereren. Voorlopig zit er gewoon een schroef in om het te stabiliseren. In de lente komt de operatie er; dat betekent dus opnieuw revalideren. Tegen dan ben ik wel al wat sterker, dus het zou wat sneller moeten gaan.”

TOEKOMST

Over toekomstplannen wil Greet liever nog niet te veel uitspraken doen: “Als je jong bent, denk je dat je alles kan. Ik zag trouwen en naar het buitenland gaan als iets vanzelfsprekends. Maar dan fiets je op het verkeerde moment over een kruispunt. Ik besef nu meer dan ooit wat het leven waard is. We zullen zien hoe goed de operaties lukken en dan zien we wel verder.”

Voor het ongeval studeerde Greet Toerisme. Dit wil ze nu via zelfstudie verder afmaken. “Ik heb veel geluk dat mijn hoofd niet ge-

raakt is. Onlangs heb ik nog met succes een examen afgelegd. Ik zou later misschien willen gidsen, maar momenteel is mijn stem nog wat zwak. Gelukkig is logopedie ook een deel van mijn revalidatie,” zo zegt ze.

Op moeilijke momenten kon Greet beroep doen op familie en vrienden. “Het spreekwoord ‘In nood kent men zijn vrienden’ klopt wel echt. Mijn beste vrienden zijn op bezoek blijven komen en mijn ouders komen elke avond. Mijn vader is onmiddellijk na mijn ongeval een blog begonnen, om de gebeurtenissen wat van zich af te kunnen schrijven. Hierdoor zijn er veel mensen die mijn verhaal kennen, en die kaartjes sturen. Zo wist iedereen ook uit eerste hand wat er met mij aan de hand was. Anders gaat zo'n verhaal snel zijn eigen leven leiden. Nadat ik ontwaakte uit de coma, kon ik zelf nalezen wat er gebeurd was. Ik heb enorm veel aan mijn familie gehad: mijn broer is nogal stil, maar is er wel mee bezig. Mijn zus heeft in het begin het huishouden een beetje opgevangen en kon echt iedereen opbeuren. Als ik het ergens moeilijk mee heb of als ik ergens aan twijfel, dan zegt ze altijd: ‘Ja maar Greet, gij kunt alles.’”

Je kan Greet's verhaal volgen op: <http://greetfanclub.blogspot.com/>

PERFOTO

Pieter Fannes - Breuklijn

Kort cultuur

MAANDAG 16/11

Ongehoord — Het open veld
Lezing — om 20u30 in STUK Soetezaal (www.stuk.be)
Holebi Filmfestival
Festival — Films om 17u, 20u en 22u30 (www.cinemazed.be)

DINSDAG 17/11

Vlaams Muziek Theater — Champagnemelodieën
Operette — om 14u in de Minnepoort (www.30cc.be)
The Unplayables
Muziek — om 20u in Lemmensinstituut (www.lemmens.be)
Jasper Erkens
Muziek — om 20 in het Depot (www.hetdepot.be)
2019 (Droomspel)
Theater — om 20u30 in STUK (www.stuk.be)
Holebi Filmfestival
Festival — Films om 17u, 20u en 22u30 (www.cinemazed.be)

WOENSDAG 18/11

Hoe het varken aan zijn kultaart kwam
Theater — om 14u en om 16u in het Wagehuys (www.30cc.be)
Bart Peeters
Muziek — om 20u in het Depot (www.hetdepot.be)
UUR KULTUUR — Briskey
Muziek — om 21u in STUK (www.stuk.be)

DONDERDAG 19/11

Ensemble Leporello — Arabische Nacht
Theater — om 20 in de Schouwburg (www.30cc.be)
Kort en krachtig
Muziek — om 20u in Lemmensinstituut (www.lemmens.be)
Zion Train
Muziek — om 20u in het Depot (www.hetdepot.be)
NTGent — Krapps laatste band
Theater — om 20u30 in de Schouwburg (www.30cc.be)

VRIJDAG 20/11

Tortoise
Muziek — om 20u30 in het Depot (www.hetdepot.be)
NTGent — Krapps laatste band
Theater — om 20u30 in de Schouwburg (uitverkocht)
Mikajel & Hans
Stukdraaitdoor — om 23u in STUKcafé (www.stuk.be)

Kort

VETO TRAKTEERT!

Op woensdag 25 november komt "King" Yellwoman, een Jamaicaan met albinisme (hij ziet er doorgaans dus nogal bleekjes uit), ons met zijn hotte reggae en vurige raps verblijden! Laat u vervoeren door de opzweepende muziek van Jamaica's nieuwste seksymbool, en mail als de bliksem naar traktatie@veto.be met de boodschap "I love the rastaman".

SMAAKVOL

Leuven is Stad van de Smaak en dat zullen haar inwoners en bezoekers geweten hebben. Van 12 tot 22 november organiseren Leuvense koks en horeca-uitbaters, verenigingen, culturele organisaties en

voedingsspecialisten een waar feest voor de smaakpapillen. De Turkse keuken fungeert daarbij als rode draad. Onder andere stadskok Jeroen Meus zal de Leuvense culinaire kunsten komen promoten. Smakelijk!

UUR KULTUUR

Nu woensdag is het weer tijd voor een portie gratis cultuur, voor de vierde keer op rij alweer. Briskey komt aan al wie het wil horen zijn nieuwe cd, die *Before-During-After* is gedoopt, voorstellen. Ze doen dat in STUKcafé om 21u. De nieuwste cd klinkt als de soundtrack van een imaginaire film: "Behoorlijk jazzy en buitengewoon sfeervol," aldus Briskey zelf. Mocht

u nog niet overtuigd zijn van het talent dat Briskey in huis heeft: drumster Isolde Lasoen heeft naast Daan ook nog Billie King op haar palmares staan.

COLLEGIA HISTORICA

Minister Bourgeois heeft besloten zeven universiteitscolleges in de Naamsestraat van Leuven een status van historisch erfgoed toe te kennen. Het Heilige Geestcollege, het Koningscollege, het Amerikaans college, het Vigliuscollege en het gekasseid Ramenstraatje, gelegen tussen twee collegemuren, worden vanaf nu beschermd. Voor het Premonstreitcollege, het van Dalecollege en het Atrechtcollege wordt de bescherming die ze eer-

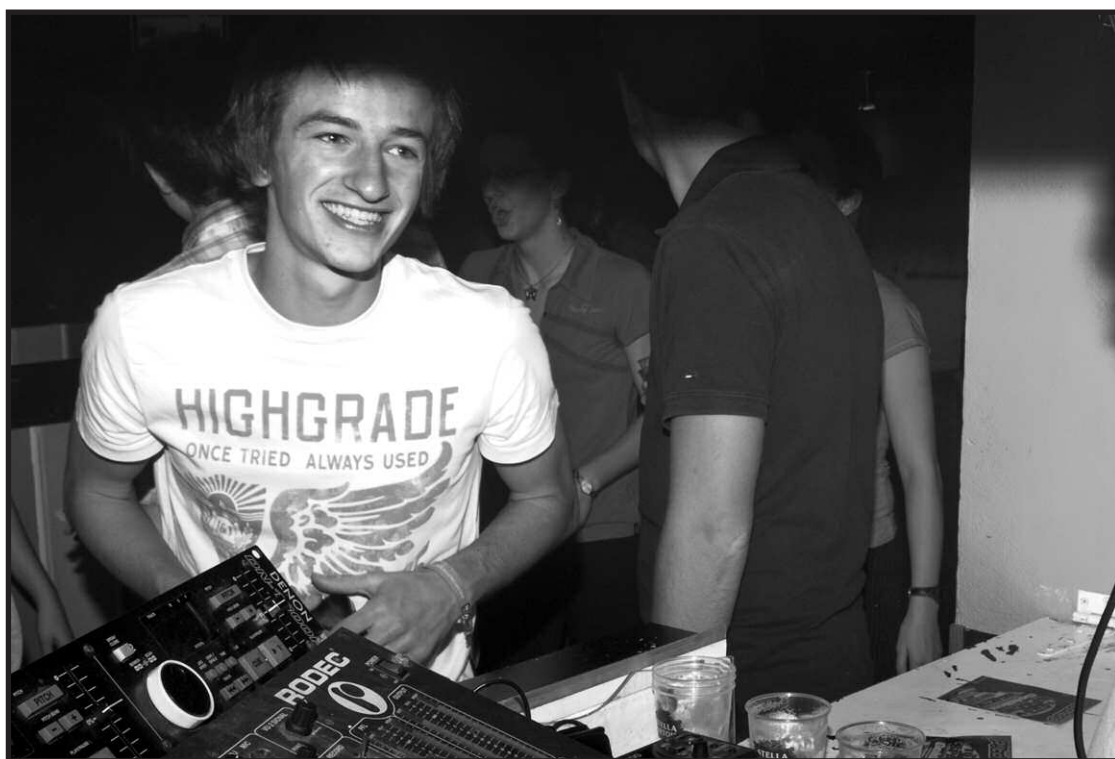
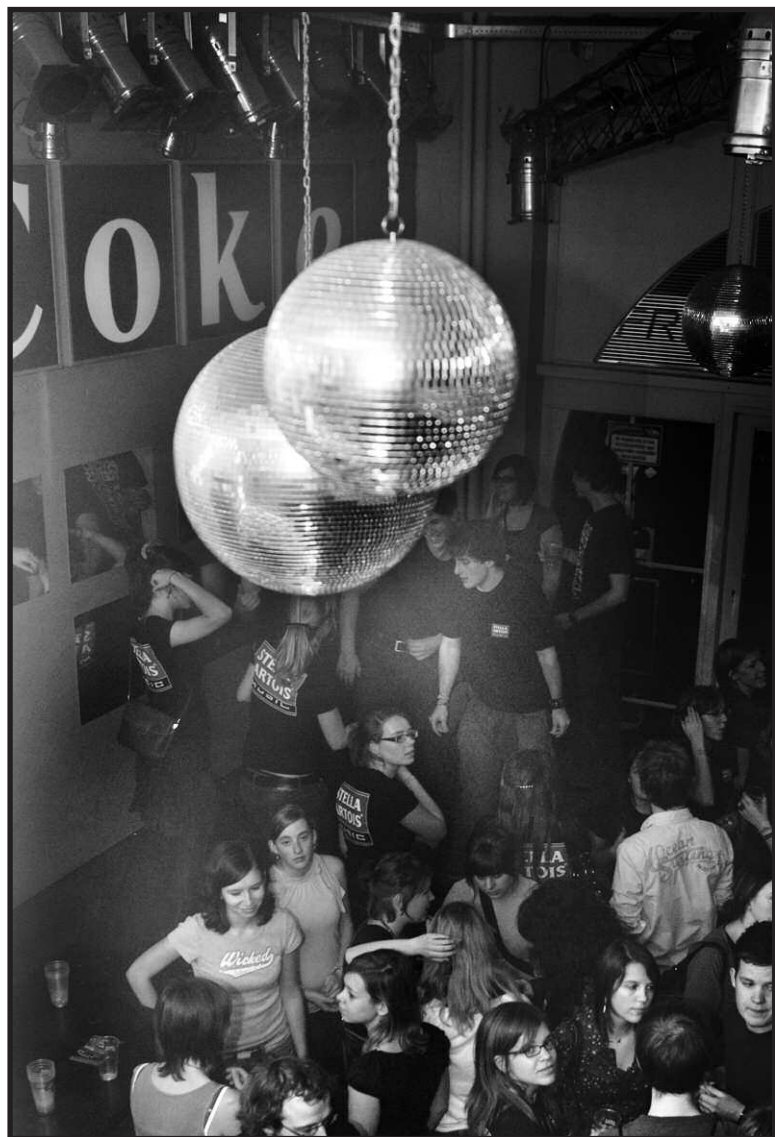
der al genoten verder uitgebreid. "Deze gebouwen zijn getuigen van de rijke geschiedenis van de Leuvense universiteit van de 15de tot de 19de eeuw," aldus de minister. Wij geloven hem graag en wensen de gelukkige gebouwen alvast een dikke proficiat.

DICTEE

Het Groot Dictee der Leuvense Studenten, georganiseerd door LOKO, vindt aanstaande donderdag wederom plaats en wel in Aula Pieter de Somer vanaf 19u. Vanwege verwachte drukte wordt het u aangeraden vooraf in te schrijven. De taaloefening in kwestie is geschreven door professor Smedts, daar waar Yves Borms,

journalist bij de VRT, de presentatie voor zijn rekening zal nemen. In de pauze kunnen de letterliefhebbers, onder het genot van een drankje, genieten van een optreden van Nele Van den Broeck. Als alle bovenstaande redenen u nog niet overtuigd hebben, dan zal een laatste dat zeker doen. Het is namelijk de redactie van uw *Pravda*, uw krant der *soosjalisten*, die zorg zal dragen voor de verbetering van uw schrijfsels. Wees gewaarschuwd.

(HH) & (RA)

Lokomotie

Door
Brit Cardott

Living Roots in uw Minnepoort

Gemiste kansen nemen geen keer

Wellicht de meest invloedrijke song uit onze jeugd, 'Let's get it on', speelden ze niet en toch eerden de muzikanten van Living Roots afgelopen vrijdag hun muzikale helden. Living Roots — een allegaartje bekende muzikanten uit de folk-, rock- en kleinkunstscène — bracht eigen versies van nummers als 'No Surrender' van Bruce Springsteen of 'Open your window' van Steve Earle. Vertier voor veertigers op middelhoog niveau.

JEROEN DEBLAERE |

Living Roots is niets meer dan een *all starbandje* dat onder andere Mich Walschaerts, Klaas Delrue en Ruben Block bijeenbracht. Het kwam — weliswaar in een andere bezetting — tot stand naar aanleiding van de beroemde 0110-concerten. *All starbandjes* zijn tof. Ze zijn tof omdat ze een aantal bekende koppen samenbrengen en daar, lieve lezer, daar komt volk op af. Voor de gelegenheid was De Minnepoort hélemaal uitverkocht.

Uitverkocht, allemaal goed en wel, maar De Minnepoort leek in niets op de microgemeenschap die Leuven tijdens de week is. Van studenten was er geen spoor, integendeel, wie de authentieke Leuenaar wil aanschouwen moest —

naast op de markt op vrijdag en zaterdag — in De Minnepoort zijn. Mannen met T-shirts stevig in de broek en achter de bijzonder spannende gesp gepropt, waren de regel eerder dan de uitzondering. De voor de gelegenheid behoorlijk opgedirkte dames konden bij momenten wel bekoren.

De eerste helft van het concert kwam slechts met moeite op gang. Al te vaak werd een lied aan een bekende kop 'gegeven', zodat de show veeleer op een veredelde versie van *Zo is er maar één* begon te lijken. Na een zeker aantal songs raakte het wel beu dat je een soort van verplichte appreciatie wordt opgedrongen. Men zegt: "Dames en heren, Klaas Delrue", maar men bedoelt: "Amai, die Klaas Delrue heeft dat wel goed gedaan", waarop je beleefd in de handen moet klappen.

Klaas Delrue zong natuurlijk wel een mooi *Amsterdam* en de herwerking van Bob Benny's *Alleen door jou* was lang niet mis. Toch bleef tijdens het eerste deel de jus uit de show. Songs als *Freight train* van Elizabeth Cotton missen voldoende kleur om het publiek te overtuigen. Enkel het funky *Knock on wood*, het laatste lied voor de pauze, kon ten volle en uitbundig bekoren.

Na de pauze leek er aanvankelijk weinig veranderd te zijn. Maar steeds meer werd de groep echt een groep en de muziek neigde ook naar die van een iets dansbaarder soort. Niet toevallig werd het publiek uitgenodigd op het podium te komen dansen. Een tiental durvers deden dat, onder wie een waanzinnig goed dansend juffrouwje. Mooi was dat.

Vanaf dat moment was de show werkelijk begonnen en deze werd niet zo gek lang daarna afgerond met een briljante versie van *Billie Jean*. Mich Walschaerts deed een *Kommil Foke* door een fantastisch verhaal te breien rond z'n show en hij maakte samen met de band een even grappige als geniale

interpretatie van het beste nummer van de King of Pop. Na het applaus werd een tweede hoogtepunt aan de show gebreed middels een nieuwe versie van *Sweet Dreams*. Zeg gerust *Sweet Dreams with balls*, want Ruben Block gooide flink wat gitaar in het nummer.

Dikke *bummer* was het laatste

lied; een plaatje van Paul Simon dat opnieuw de ballen ontbeerde die nochtans bijzonder recent aan bod waren gekomen. Toen ook de bandleden met een rijmpje — genre: "Er is er maar één de ware, Jan De Campenaere!" — aangekondigd moesten worden, was de anticlimax compleet. Spijtig, want in Living Roots had — getuige de twee meesterwerkjes vlak voor het eind van de show — twee uur ongelooflijk goede muziek gezeten.

**AD
FUNDUM**
**Elke
werkdag
tips en
info voor
de
student**

(advertentie)

Met Peter Brosens naar de Peruaanse hoogvlakte

“Alleen God is objectief en die maakt geen cinema”

In 2006 maakte 'Khadak', het fictiedebuut van regisseurskoppel Peter Brosens en Jessica Woodworth, het mooie weer op verschillende internationale filmfestivals. Anno 2009 ziet het er naar uit dat het met hun tweede film, 'Altiplano', dezelfde richting opgaat. Op 14 november was de film in avant-première te zien op Realidad Latina 09.

JOHAN VAN HELLEMONT |

Veto: U bent eigenlijk geograaf en antropoloog van opleiding. Hoe bent u in het filmvak verzeild geraakt?

Brosens: «Eigenlijk wilde ik altijd al films maken. Als kleine jongen maakte ik al foto's en diareeksen die in elkaar overvloeiden. Ik heb later eerst die twee opleidingen doorlopen, maar de wens om film te maken bleef me bij. Ik had toen geen zin om vijf jaar filmschool te volgen. Daarom viel mijn oog op de MA visuele antropologie in Manchester. In het verlengde van mijn eindverhandeling heb ik in Ecuador mijn allereerste korte documentaire gedraaid, *La campana de oro* en *El camino del tiempo*, over een zelfmoordepidemie in de Andes.»

SHAKY CAM

«De bal is pas echt aan het rollen gegaan toen een vriend, Odo Halfants, me in 1991 opbelde voor een project in Mongolië. Hijzelf was geïnteresseerd in experimentele cinema en had een project lopen rond grijswaarden in de steppe van Mongolië. (lacht) Om dat project te kunnen financieren had hij een documentaireproject opgezet rond de kleinschalige toepassing van wind- en zonne-energie in China, Tibet en Mongolië. Gezien ik toen even niets te doen had en ik altijd al aangetrokken werd door het land, ben ik gegaan. Dat project is uitgemond in mijn eerste lange documentaire *City of the Steppes*.»

Veto: Net zoals in uw documentaires stellen de fictiefilms 'Khadak' als 'Altiplano' lokale maatschappelijke thema's aan de kaak. De grens tussen fictie en documentaire lijkt soms te vervagen in beide films. Doet u dat met opzet?

Brosens: «Voor mij is dat eigenlijk niet belangrijk. Sommige hardli-

ners willen de objectieve documentaire nastreven, maar alleen God is objectief en die maakt geen cinema, laat ons daar eerlijk in zijn. (lacht) Al de rest is bullshit. De hele gedachtegang achter de *fly on the wall*, de *shaky cam* en dat het niet uitmaakt of het beeld scherp is of niet; voor mij is dat net zo subjectief als zeer streng gecomponeerde beelden.»

ALTIPLANO

Veto: Als het op stijl en vormgeving aankomt, maakt u dus geen verschil tussen docu en fictie?

Brosens: «Nee, vandaar dat de overgang van de documentaire *State of Dogs* naar *Khadak* geen grote stap was. Er bestaat een romantisch beeld van de scenarist die jarenlang ligt te schrijven op een zolderkamer. Eenmaal het af is zoekt hij financiering, filmlocaties,

hoe de werkelijkheid verschillend ervaren kan worden?

Brosens: «Mensen vragen ons soms waarom we het steeds zo ver gaan zoeken. Om het wat eenvoudig uit te drukken: de steppen in Mongolië en die landschappen in Peru, dat zijn landschappen die nog 'zingen'. De mensen die daar wonen zien zichzelf nog als deel uitmakend van een groter universum en dat heeft iets sacraals. Die gedachte verklaart de directe band die ze ervaren met hun leefwereld. Hier zien de mensen zich veeleer als meesters en managers van het universum, wat meteen ook onze arrogantie en ons cynisme verklaart.»

«Om het met een boutade te zeggen: voor boodschappen moet je in de GB zijn, niet in onze film. Er is een thematiek, zoals de mijnbouw en kwikverontreiniging in *Altiplano*, maar eigenlijk zijn onze films een uitnodiging om op een andere manier naar de wereld te kijken. Verwondering is daarin essentieel. Dat uit zich in het feit dat alle elementen in onze films, hoe gek ook, uit de werkelijkheid zijn

“Voor boodschappen moet je in de GB zijn, niet in onze film”

enzovoort. Wij werken helemaal niet zo. Onze verhalen groeien en komen tot stand op locatie. We zijn voor *Altiplano* een tijdlang met het hele gezin in Peru gaan wonen. Daar hebben we het onderzoek voor de film voltrokken door alles te lezen wat binnen het interesseveld van het project viel, door zo veel mogelijk Peruaanse films te kijken en door nauw samen te werken met de bevolking van het dorpje waar we filmde. Dat laatste is belangrijk, want we willen dat ook de lokale gemeenschappen de film betekenisvol vinden.»

Veto: Dat laatste verklaart misschien waarom zowel 'Khadak' als 'Altiplano' vooral lijken te gaan over

getrokken.»

Veto: Tot slot, u was deze week te gast bij 'Realidad Latina' als jurylid voor de fictieprijs. Hoe ervaart u het om aan de andere zijde van de competitie te staan?

Brosens: «Het is inderdaad bizar dat we vandaag een prijs mogen in ontvangst nemen in Virton en dat we er morgen zelf eentje uitreiken. Ik vond het heel tof om te doen, zeker omdat we voor ons onderzoek heel wat Peruaanse films hadden gezien. Er zaten wel geen Peruaanse films in de competitie, maar het was interessant om te zien wat er, bijvoorbeeld, in Bolivia gemaakt wordt.»

Rimini Protokoll waagt zich aan Engelstalige voorstelling Totale babylonische chaos

Het Duitse gezelschap Rimini Protokoll stond met 'Breaking News' afgelopen week op de planken in STUK in het kader van Playground. Ons journalistenhart begon wat sneller te slaan toen de lichten doofden en het stuk begon. We hadden immers torenhoge verwachtingen. Wie hoog draaft kan echter laag vallen. De toren van Babylon is ook nooit afgeraakt.

HERLINDE HIELE |

Het stuk begint nochtans veelbelovend. De mensen op het podium (acteurs is volgens ons niet het gepaste woord), staan bij een grote foto van een appartement in Berlijn waar ze zogezegd allemaal wonen en vertellen een aantal anekdotes waaruit hun passie voor wereldnieuws blijkt. Daarna worden de panelen omgedraaid en zien we een grote wereldkaart, waar iedereen om de beurt uitleg geeft bij zijn of haar regio en de bijhorende zenders. IJsland, India, Rusland, Uruguay en Saoedi-Arabië passeren de revue. De IJslandse reporter vertelt over de crisis. De Indiase mevrouw doet een bescheiden poging om een mop te maken. Tot daar alles fijn, we willen zelfs het woord interessant in de mond nemen.

MICKEY MOUSE

Daarna maken de panelen plaats voor wat de volgende twee uren het decor voor de voorstelling zou vormen: 35 televisietoestellen waarop verschillende nieuwsuitzendingen uit de hele wereld te zien zijn. De volumeknop wordt opgedraaid en iedereen praat wat door elkaar. Op zich een tof effect, zij het dat het niet noodzakelijk anderhalf uur lang moest worden volgehouden. We leerden wel iets bij hoor, daar niet van. Zo verlieten we de zaal met de kennis dat Sarkozy een grote vriend is van de Arabieren, dat Rusland elf verschillende tijdzones heeft en dat de Duitse tv zender *Tagesschau*, waar dagelijks miljoenen Duitsers

op afstemmen, het niveau van een gemiddelde Mickey Mouse-strip haalt, bijvoorbeeld.

Aangezien het gezelschap al twee jaar met dezelfde voorstelling toert, zou je kunnen verwachten dat ze onderhand wel op punt staat. Helaas, het tegendeel is waar. Dat humor een opvallende afwezigheid is, kunnen we nog door de vingers zien. Het wereldnieuws is per slot van rekening niet iets om eens goed mee te lachen. Dat er de hele tijd slecht Engels wordt gesproken, kunnen we het gezelschap evenmin aanrekenen. We zouden er ongetwijfeld nog minder van begrepen hebben als we het hele stuk in het Duits hadden moeten aanhoren. Al gaven de performers na afloop zelf te kennen dat ze niet van plan zijn om de voorstelling ooit nog in het Engels te brengen. Een wijze beslissing.

AESCHYLOS

Wat we hen daarentegen wel ten laste leggen, is dat er in volstrekte Babylonische chaos bijna twee uur lang het ene nieuwsfeit na het andere wordt afgevuurd. De journalisten kijken elk naar hun eigen journaal en als ze denken dat er iets noemenswaardig te melden valt, mogen ze daarover hun zegje doen. Daar blijft het bij. Geen pogingen om het geheel te overschouwen. Geen vergelijkingen tussen nieuwszenders onderling. Geen linken die worden gelegd. Veel gemiste kansen. Stefan Blommaert, die voor de gelegenheid ook eens mag meedoen, doet wel een poging om er een meta-dimensie aan te geven. Hij leest van op een kathedraal fragmenten voor uit *De Perziërs* van Aeschylus en legt daarbij af en toe de link naar het journalistieke ambt. Over de boodschapper die het slechte nieuws van de nederlaag tegen de Grieken moet brengen, klinkt het: "It is terrible to bring terrible news." Van iemand die oorlogen in Kosovo en Georgië heeft gezien, willen we dat best aannemen. Verder is het gewoon jammer dat Rimini Protokoll niet méér uit de voorstelling haalde.

Week van de smaak in Alma 2 van 16 tot 20 november 2009

EXPO 'tijd voor eigen kweek' doorlopend open	DUURZAAM ONTBIJT mét debat dinsdag 8u30 - 10u30	KOOKWEDSTRIJD 'kook de groentetas' donderdag 18u30 - 20u
Een expo over duurzame voeding. Hier leer je alles over de voetafdruk van je eten. Leer hoe je vrienden kan verrassen met een heerlijke soep, een smakelijke energiereep of een stevige ovenschotel. Of stel zelf je menu samen en bereken hoeveel wereldbollen er nodig zijn als iedereen jouw menu op zijn bord wil! Meer info: http://eigenkweek.lne.be	Een weekdag beginnen met een goddelijk ontbijt. En je hebt er geen zilveren servies voor nodig. 't Zijn de producten die het maken. Alles biologisch of ambachtelijk en/of fair trade. Cellomuziek en een pittig debat over duurzame catering krijg je er gratis bij! INKOM 4 EURO	Terwijl je eet, kan je genieten van een geanimeerde kookwedstrijd waarin vier kookploegen het tegen elkaar opnemen. De ingrediënten bestaan uit de inhoud van dé groentetas en producten van Oxfam Wereldwinkel. Vorm en smaak zullen geëvalueerd worden door een professionele jury. Iedereen welkom!

Met de steun van:

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

eco
campus

lne.
Departement
Levenswetenschappen
Levenswetenschappen
Levenswetenschappen

(advertentie)

KULEUGEN

Maandag 16 november 2009 — jaargang 5 — 2009-2010 — nummer 08 — www.kuleugen.be

Last van een opgeblazen gevoel? Probeer activia

Lezersbrief

Aan de Veto Redactie

Het zal de aandachtige student niet ontgaan zijn maar het Vlaams Stoofvlees is dit jaar in de Alma weer opgeslagen en kost onderhand reeds vier euro en zestig cent. Wij van het Vlaams Belang Leuven willen deze situatie –tot spijt van de linkse Kerk- aan de kaak stellen.

Vindt u, edele Vlaming, het normaal dat onze favoriete Vlaamse kost steeds duurder wordt terwijl Kebab immer goedkoper wordt? Vindt u het normaal dat Louis Tobback, onze zelfverklaarde burger-vader, niet ingrijpt en zich verlustigt aan Durums op de kap van de belastingbetaler? Vindt u het normaal dat de Islam ongestraft kan oprukken en dat de fabel van de multikul zelfs kan bepalen wat er op ons bord belandt?

Wanneer zullen de heren politici, zakenvullers, in actie schieten? Want het is duidelijk dat de Leuvense universiteit het spoor bijster is. Na de vele lessen in het Engels en de instelling van de richting Arabistiek is dit de zoveelste kaakslag voor het fiere Vlaamse volk. Wij van het Vlaams Belang roepen de Vlaming op hiertegen te protesteren en goedkoop Vlaams Stoofvlees te eisen voor we onze waarden en normen –gelijkheid van man en vrouw, vrijheid van meningsuiting- compleet te grabbel gooien.

Hou zee!
Vlaams Belang Leuven

Nieuwe vergunning voor fuifzaal Lido

Studenten wees verheugd! De Standaard brengt ons volgend verblijvend nieuws: “De populaire fuifzaal Lido in het centrum van Leuven heeft een nieuwe milieuvergunning op zak, na de eerdere vernietiging ervan door de Raad van State. De fuiven zijn voortaan strikt gereguleerd.”

STRIKT

Die reglementering is inderdaad strikt, zo mag er voortaan in het weekend niet meer gefuifd worden. In de week zijn er enkel fuiven in de namiddag “van twee tot vijf”. Verder vermeldt de vergunning dat “de studenten bij het binnengaan van de zaal mooi hun voetjes moeten afvegen, stil zijn, per twee in de rij aanschuiven, met twee woorden spreken en naar hun mammië en pappië luisteren.”

CONTROLE

De politie zal het naleven van de reglementen streng controleren.. Commissaris Paul ‘het boetebeest’ Paulussen waarschuwt: “Wie stout is gaat onverbiddelijk de hoek in! We hebben aan alles gedacht overigens, we hebben voor de zaal speciaal mobiele hoeken geplaatst, zodat er zeker plaats genoeg is voor al die stoute studenten.”

In de reeks *Gepersonaliseerde zegswijzen door A. Schuurmans*:

"Er zijn zoveel raden dat je soms het bos door het hooi niet meer ziet."

NSV verrast artiesten Zion Train

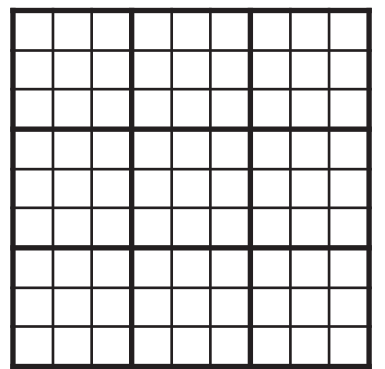
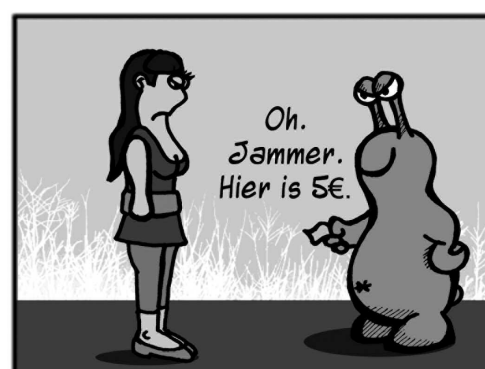
NSV reageert: “Jamaar, ze hadden wel ons petje afgepakt en met ons lintje gelachen!”

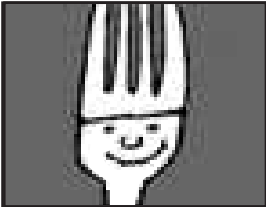
Freddy

door Sh3L14C

EXTRA MAKKELIJKE SUDOKU

Tip: begin linksboven met het cijfer 1

Menu van de week

in Alma 1-2-3

17 - 21 nov. 2009

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Bami goreng	4,00
Heekfilet met botersaus	4,60
Koninginnenhapje A2+A3	3,40
Quornfilet met bieslookroomsaus 	4,90
Spaghetti bolognaise A3	2,60/3,10
Steak met groenten A3	4,60
Steak met groenten en saus A1+A2	4,90

woensdag

Groentenmousaka met aardappelschijfjes 	4,00
Kippenbil met appelmoes A2+A3	2,60
Kippenlapje met groenten en saus A1	4,00
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Lasagne al forno	4,60
Loempia met kerriesaus en pepers	3,40
Spaghetti bolognaise A1	2,60/3,10
Steak met groenten en saus A3	4,90

donderdag

Boomstammetje met savooistoemp	3,40
Broccolitaart met slaatje 	4,90
Kalkoenlapje met worteltjes	4,00
Koninginnenhapje A2+A3	3,40
Spaghetti bolognaise A2+A3	2,60/3,10
Steak met groenten A3	4,60
Steak met groenten en saus A1+A2	4,90
Viskoekjes met slaatje en dressing A1	2,60

vrijdag

4-kazentortellini met spinazie en tomaat 	4,00
Hamburger met ketchupsaus en een slaatje	2,60
Koninginnenhapje A1+A3	3,40
Varkenslapje met courgetteblokjes	4,60

zaterdag

Boomstammetje met savooistoemp A1	3,40
Groentenmousaka met aardappelschijfjes A1 	4,00
Kippenbil met appelmoes A1	2,60

Alma 1 is open:

Op wekdagen 's middags van 10u30 tot 14u30
en 's avonds van 17u tot 20u30

Dus ook op vrijdagavond!

Op zaterdag van 12u tot 14u

De andere Alma's zijn gesloten op vrijdagavond en zaterdag

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg**,
Justus Lipsius en **Pauscollege**

(advertentie)

Loop eens langs bij

De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

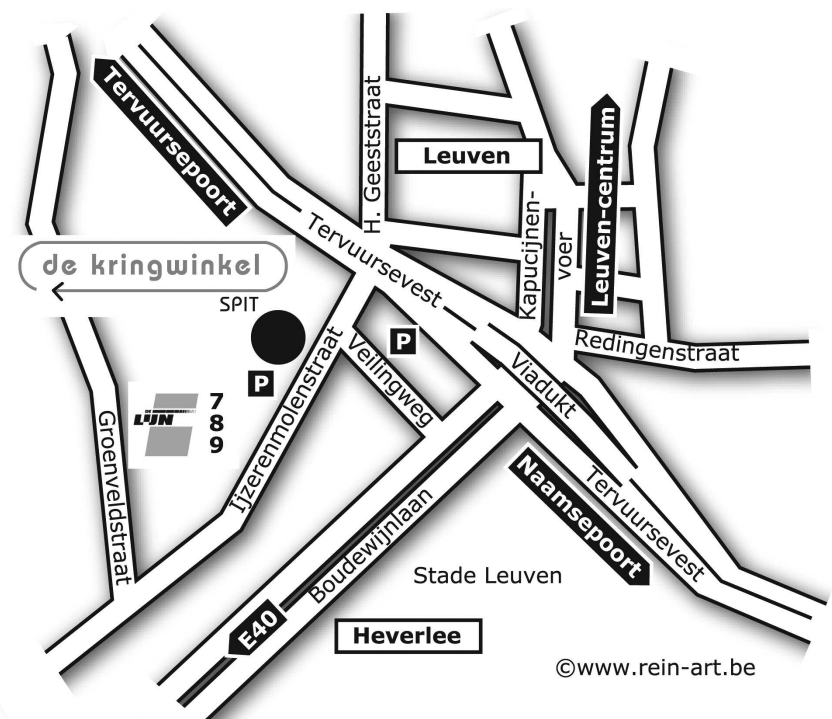
Open: ma - vrij: 10 - 18u

zat: 10 - 17u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

92,9%

van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 36 - Nummer 8
Maandag - 16 november 2009

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Maud 'Sigmund Freud' Oeyen

Redactiesecretaris & V.U.:
Jeroen 'Leo Sjestov' Deblaere
's Meiersstraat 5 - 3000 eLeuven

Redactie:
Remy 'Jean-Paul Sartre' Amkreutz, Joachim 'Karl Marx' Beckers, Herlinde 'Francis Fukuyama' Hiele, Christine 'Martha Nussbaum' Laureys, Ide 'Hippocrates' Smets

Medewerkers deze week:
Pieterjan 'Blaise Pascal' Bonne, Ruben 'David Hume' Bruynooghe, Brit 'Jacques Lacan' Cardott, Laurens 'René Descartes' Cerulus, Els 'Theodor Adorno' Dehaen, Jelle 'Herakleitos' Dehaen, Daphne 'Friedrich Nietzsche' De Wit, Sofie 'Socrates' Dezittere, Nele 'Walter Benjamin' Dobbelaere, Christiaan 'Friedrich Engels' Franz, Philip 'Parmenides' Gallasz, Eric 'William Ockham' Laureys, Frank 'Claude Lévi-Strauss' Pietermaat, Sofie 'Soren Kierkegaard' Soete, Martijn 'Martin Heidegger' Smiers, Andrew 'Diogenes' Snowball, Dorien 'Albert Camus' Styven, Mathias 'John Rawls' Vanden Borre, Sarah 'Hannah Arendt' Van Bulck, Johan 'Bertrand Russell' Vanhellemont, Xavier 'Confucius' Vankeirsbulck, Thomas 'Heraclitus' Van Oppens

Cartoons:
Laurens Cerulus

DTP:
Joachim Beckers, Ruben Bruynooghe, Jeroen Deblaere, Philip Gallasz, Herlinde Hiele

Eindredactie:
Remy Amkreutz, Ruben Bruynooghe, Herlinde Hiele, Maud Oeyen

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (filosoofkes, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Oplossing

9	8	4	3	1	7	5	2	6
7	6	1	2	5	9	4	8	3
2	3	5	6	4	8	9	7	1
4	2	8	1	9	6	3	5	7
6	1	7	5	8	3	2	4	9
5	9	3	4	7	2	1	6	8
1	7	9	8	2	5	6	3	4
8	5	6	9	3	4	7	1	2
3	4	2	7	6	1	8	9	5

Minisudoku

7								5	
			7		8				2
2		1	5				7	4	
	2			9				6	
	9	7		8					
	8	5						7	1
									7
9			2	6					3
3									9

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9

Studentenradio op het
ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

De goedkoopste
fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

Kringkalender

ALFA
Evolution-fuif@Blauwe Kater op 24/11 om 21u

CULTUUR
Groot Dicter der Leuvense Studenten @PDS op 19/11 om 19u

EOOS
Eooscantus@Pavlov op 25/11 om 20u30

FARMACEUTICA
Dubbel TD@Musicafé op 17/11 om 22u

Cantus@De Capsule op 19/11 om 21u

Feestje@Pausbar op 24/11 om 23u

GEOS
Krijgersfeest@Cuythoek op 26/11 om 22u

HISTORIA
TD@Albatros op 26/11 om 22u

KATECHETIKA
Bieravond@fakbar klokhuis op 18/11 om 21u

LOKO
Bloedserieus@Leuven en Heverlee op 19/11 om 12u

MERKATOR
Feestje@Het Klokhuis op 25/11 om 22u

POLITIKA
Politika & Farma DubbelTD @Musicafé op 17/11 om 22u

PSYCHOLOGISCHE KRING
triple TD Psycho-KLA-Industria@Musicafé op 26/11 om 22u

VLAAMS RECHTGENOOTSCHAP
Jobbeurs@Hal Nieuwe Valk op 18/11 om 10u

Berichten

Op woensdag 18 november 2009 organiseert Bana Leuven een discussieavond. Hiervoor nodigen ze twee gastsprekers uit. Ludo De Witte is vooral bekend voor zijn boek 'De moord op Lumumba' (1999). Peter Verlinden bericht al jaren over Congo bij de VRT en volgde in 2000 van nabij de Lumumba-commissie. De sprekers zullen ingaan op het leven, de politiek en de dood van Lumumba, alsook de commissie en de betrokkenheid van België. Dit debat vindt plaats om 20u in College De Valk DV3 01.07 (Rechtenfaculteit in de Tiensestraat 41, 3000 Leuven). Voor meer info contacteer de Nederlandstalige verantwoordelijke van CongoReflex: Rina Rabau Nkandu (rabaurina@hotmail.com of 0499 28 23 04)

Scorpio's Weekmenu

Maandag Radio Atlas Sound (20-21u): Van 'Not Of This God' van Slayer naar de nieuwe 'Love Cry' van Four Tet.

Dinsdag Camera Obscura (19-20u): Op De Chocomelk: Kenny bespreekt Suske en Wiske *** Latijns-Amerikaans Filmfestival: interview + recensie + filmtickets te winnen De Geluidsarchitect (20-21u): vrijkaarten voor iCu + Tortoise (20/11 live in Stuk, Leuven)

Woensdag Netwaves (22-23u): Netwaves geeft een overzicht van het netaudio festival dat plaatsvond van 8 tot 12 okt. in Berlijn. Deze week een interview met Paolo van het Italiaanse label aquietbump en Pheek van het Canadese label Archipel.

Vrijdag Sterrenplaten (20-21u): Duotickets te winnen voor A Place to Bury Strangers op 21 november in de Botanique. *** Interview met Mountains.

presenteren i.s.m. **LOKO** de Leuvense studentenraad

BLOEDSERIEUS

BLOEDAFNAMES

VR 13/11 - 11u-15u - KHL Campus Hertogstr.
MA&DI 16&17/11 - 12u-20u - Universiteitshallen
WO&DO 18&19/11 - 12u-20u - Gymnasium
MA-DO 16,17&18/11 - 8u30-20u00 - BTC Gasthuisberg

ACTIVITEITEN

MA 16/11: 20u30
Kwis @ Alma 1 en Alma 3
DI 17/11: 20u00
Gezondheidszorgdebat
(met gratis receptie)
WOE 18/11: 20u00
Bart Peeters
@ Het Depot (inkom: €8)
DO 19/11: 22u00
TD @ Musicafé
met DJ Dave Lambert & DJ F.R.A.N.K.
(bloed geven = gratis inkom!)

Schrijfje in via
www.BLOEDSERIEUS.be

(advertentie)

“Een pinguin met een gebroken poot komt gegarandeerd in het journaal”

Een buitenlandjournalist met de sérieux van Stefan Blommaert verwacht je niet meteen als acteur op een experimenteel kunstfestival. Maar Stefan Blommaert is geen doordeweekse buitenlandjournalist. “Denk je dat ik graag op tv kom? Absoluut niet.” Voor de voorstelling ‘Breaking News’ in het STUK moest de man akweert in de spotlights staan. Misschien een carrièreswitch overwegen, Stefan?

ERIC LAUREYS & MAUD OEYEN |

Veto: Zijn dit uw eerste stappen in de theaterwereld?

Stefan Blommaert: «Nee, eigenlijk niet. Vroeger als tiener heb ik een tweetal jaar in een toneelvereniging gezeten. En enkele jaren geleden ben ik gevraagd om in de Singel in Antwerpen mee te doen in een stuk over vluchtelingen.»

Veto: Is dit stuk echt theater?

Blommaert: «Van de regisseur moet ik ja antwoorden. Sommigen in de groep wilden veel verder gaan in het maken van analyses bij de nieuwsuitzendingen. De regisseur wil dan weer dat het stuk theater en ontspanning blijft.»

Veto: Wat opvalt is dat je onmogelijk alle items die in het journaal zitten, kunt onthouden.

Blommaert: «Daar is onderzoek naar verricht. Als je een stuk of vijftien items in een journaal brengt, mag je al blij zijn als de mensen er vijf van onthouden. Maar dat trek ik me niet aan. Voor mensen die het aanbelangt, blijft een specifiek bericht zeker hangen. Natuurlijk heb je altijd mensen die naar het nieuws kijken om hun dagelijkse portie auto-ongelukken en criminaliteit mee te pikken. Maar die kijken hopelijk niet naar ons nieuws. Al die crimi in het journaal; ik word daar onnozel van. Zaken die maatschappelijk belang hebben moeten we op een prominente en degelijke manier brengen. Zo zou ik onze taak willen omschrijven. En al de rest breng ik liever niet. Mijn eindredacteuren zijn het daar zeker niet mee eens.»

GIJZELING

Veto: Blijkbaar bestaat er een formule bij de VRT over de relatie afstand – nieuwswaarde?

Blommaert: «De formule bestaat nog niet echt. Maar een collega van mij (Peter Verlinden, red.) is zeer druk bezig die wetenschappelijk uit te werken. In de praktijk gebruiken we dat natuurlijk al. Hoe verder weg iets gebeurt, hoe meer slachtoffers er moeten vallen vooraleer het in ons nieuws komt. Als er in Pakistan een aardbeving plaatsvindt waarbij honderd mensen doodgaan, kan je er gif op innemen dat dat niet in ons nieuws komt. Als er in Zwitserland een beving is waar twintig mensen bij doodvallen of als er in Luik één huis instort zal dat wel in ons nieuws zitten. Buiten afstand en slachtoffers zijn er nog

“De Italiaanse journaals zijn slecht”

heel wat andere parameters die ons nieuws beïnvloeden en die tot een ingewikkelde formule leiden. Een andere belangrijke factor is: zijn er Belgen bij betrokken of niet? Als er een gijzeling is in Somalië, en er zijn zes Fransen bij, dan komt dit in ons journaal gedurende vijftien seconden met een klein kaartje. Als er daarentegen slechts een halve Belg

bij betrokken is, dan beginnen wij daar het journaal mee en gaan we er desnoods weken kamperen tot hij vrijgelaten is.»

Veto: Het is waarschijnlijk ook van belang of men al dan niet over beeld

drijven. Wij waren er gewoon toe-
vuldig eerst.»

Veto: Is dat een leuk gevoel als journalist?

Blommaert: «Ja, dat is bijzonder leuk. Maar het eerste gesprek dat je hebt met je thuisbasis is dat niet. Ze geloofden me gewoon niet in Brussel. Maar ik had ze wel rap overtuigd door beeldmateriaal door te sturen. Dat gebeurt wel vaker, hoor. Als je iets voor het eerst ziet of hoort, word je maar moeilijk geloofd.»

weten hoe contact te kunnen leggen met bijvoorbeeld iemand van de regering.»

Veto: Cash in het handje voor de fixer?

Blommaert: «Natuurlijk. In oorlogstijden hebben weinig mensen werk. En bovendien betalen we goed. Ik denk dat wij tijdens de oorlog in Bosnië 200 Duitse Mark betaalden. Dat was een fortuin voor die mensen, want ze hadden niks. Het enige wat ze hadden was humanitaire bloem, humanitaire ket-

de is. Pas op, als we terug naar Brussel komen, krijgen we begeleiding als dat nodig is. Twintig jaar geleden zou dat weggelachen zijn: ga thuis maar wat wenen. Als onze ploeg bijvoorbeeld terugkomt van een tsunami hebben ze een gesprek met een psycholoog. Je ziet daar honderden en honderden lijken. Eén van mijn eerste reportages was in Armenië. Daar was een aardbeving gebeurd en de gevolgen waren echt verschrikkelijk. Dan duurt het een tijd vooraleer die lijken vanonder het puin worden gehaald. Alles stinkt daar naar lijkengeur.»

Veto: Bent u ooit verliefd geworden op een land?

Blommaert: «Jazeker. Op heel Oost-Europa. Ik heb dat de eerste keer gevoeld toen ik uit Moskou terugkwam als correspondent. Ik vloog terug naar Brussel, en we waren nog maar aan het taxieën op de startbaan en ik had al heimwee naar Moskou. Ik zou in al die landen zonder enig probleem kunnen wonen.»

NEDERLANDERS

Veto: Wat verbindt al die landen dan met elkaar?

Blommaert: «Alles! Het heeft met geschiedenis te maken en ook met de volksaard. Met een veelheid van factoren eigenlijk. Wat onderscheidt Vlamingen van Nederlanders? Wij zijn een compleet ander volk. Wij hebben meer met de Walen te maken op vlak van attitude dan met de Nederlanders. Zo is er ook een groot onderscheid tussen Oost- en West-Europa. Je kan dat moeilijk uitleggen, je moet het voelen. Zelfs in oorlogssituaties voel ik mij onder die mensen thuis. Ze hebben zo'n warmte, zo'n gastvrijheid, zo'n emotionaliteit. Daar is het de gewoonste zaak van de wereld om je vrienden in het holst van de nacht wakker te bellen om even te praten. Hier is het uit den boze om elkaar na tien uur 's avonds nog lastig te vallen. Tijdens het communisme was iedereen tegen de overheid, dus kropen ze maar bij elkaar. Nu is dat stilletjes aan het verdwijnen, en dat is zeker jammer.»

(Blommaerts Servische vriendin komt binnen met een gedetailleerd

ANDREW SNOWBALL

beschikt.

Blommaert: «Dat is misschien wel de belangrijkste factor. Onderwerpen kunnen sneuvelen omdat er geen beeld is. Als het echt heel belangrijk is, gaan we het toch brengen, maar dan met een kaartje ofzo. Ook als het beeld slecht is, kan het bericht sneuvelen, of serieus worden ingekort. Je hebt niet alleen de nieuwswaarde, maar ook de beeldwaarde en de emotionele waarde. Dat laatste is bijvoorbeeld alles wat met beestjes te maken heeft. We hebben een *running gag* op onze redactie in dat verband: een pinguin met een gebroken poot, die komt gegarandeerd in het journaal.»

Veto: Heeft u ooit zelf voor een grote scoop gezorgd?

Blommaert: «Ja. Tijdens de voor-

bije oorlog in Georgië zag ik plots voor mijn neus Russische tanks voorbij denderen in de stad Gori. Ik geloofde mijn ogen niet, de Russen stonden volgens alle informatie netjes geparkeerd aan de grens. Euforisch belde ik naar de redactie, en van bij de VRT ging het bericht de wereld rond. Die dag was dat een scoop. Maar je moet dat niet over-

Veto: Is dat omdat journalisten zich te vaak baseren op andere media?

Blommaert: «Zeker voor sommige krantenjournalisten geldt dat. Die zitten op hun hotelkamer en kijken naar het plaatselijke nieuws, of zelfs gewoon naar CNN of BBC. Daarna doen ze nog een gesprekje met de taxichauffeur of de kelner van het restaurant en de kous is af. Zo'n journalisten bestaan echt.»

Veto: Wat doet u dan als u naar pakweg Georgië trekt? U spreekt de taal niet, om te beginnen.

Blommaert: «Om te beginnen spreek ik de taal wel: ik spreek goed Russisch. Je hebt verder altijd een *fixer* nodig in het buitenland. Dat is een plaatselijke producer die afspraken regelt, je naar bepaalde plaatsen begeleidt en ook vertaalt. Ik heb zelfs een *fixer* in gebieden waar ik de taal wel spreek. Soms moet je die mensen ter plaatse vinden. In een oorlogstoestand zijn de normale kanalen niet bereikbaar. Op een keer kwam ik aan in een Balkanstadje. Alles was leeg en verlaten door de oorlog. Er was nog een toeristenbureautje. De man die daar werkte, werd dan plots mijn *fixer*. Je moet wat geluk hebben. Een *fixer* is cruciaal in oorlogssituaties. Hij of zij mag niet te bang zijn en ook niet te overmoedig. Hij of zij moet ook contacten hebben en

chup en in het beste geval humanitaire spaghetti. Natuurlijk kunnen we niet opboksen tegen CNN die de markt bederven door overdreven veel te betalen.»

Veto: Kunnen sommige van uw

“Alles wat ze hadden was humanitaire ketchup”

fixers' het niet meer navertellen?

Blommaert: «Tijdens de luchtaanvallen in Servië had ik iemand gevonden die me naar Kosovo kon brengen, terwijl niemand daar nog kon geraken. Dat was een Fransman die dicht bij Milosevic stond, Servisch gezind dus. Maar hij opende wel alle deuren. Ik ben drie keer met hem naar Kosovo getrokken. De vierde keer kon ik door omstandigheden niet meer mee. Mijn beschermengel heeft dat bepaald denk ik. Want die vierde keer is hun konvooi in een NAVO luchtaanval terechtgekomen. Tja.»

«Die man was misschien geen vriend, maar door samen te werken kregen we toch een goed contact. Het was bovendien een erudiet persoon, en *au fond* een toffe kerel. En nu is hij dood. Dat laat je niet koud, maar zo gaat dat in ons vak. Je gaat ergens naartoe net omdat er ellen-

overzichtje van wat er in het zevenuurjournaal zit die avond)

Blommaert: «Het is nu twintig over zeven, we zullen eens kijken wat er loopt. Aha, buitenland! Dat is goed, gisteren begonnen we pas om drieëntwintig na. En in totaal tien minuten buitenland vandaag. Dit is een hoogdag, echt waar. Gisteren was het na vijf minuten al gedaan. Het ziet er trouwens in het algemeen een goed journaal uit. (verheugd) En geen crimi! Dat moet in het journaal, maar soms word ik daar zoals gezegd onnozel van.»

«Pas op, ik ben kritisch voor ons eigen journaal. Maar als je het onze vergelijkt met buitenlandse journaals zitten we goed. De Italiaanse en Spaanse televisie, dat is slecht. De Nederlandse televisiejournaals vind ik dan weer saai: te veel politiek. Relatief gezien doen we het dus niet eens zo slecht.»